

Otrdiena ● 2026. gada 12. maijs

CENA tirdzniecībā 1,20 EUR

Par sporta kluba
darbību Balvos

3.

“Paņem mani klēpi un ieaijā...” “Nesagaidu, ka mani atpazīs. Ļoti vēlos, lai mani sadzird nevis kā skatuves mākslinieci, bet gandrīz kā vienaudzi,” uzsvēra Emīlija (foto), kura izpildīja arī Vara Vētras dziesmu “Māmiņai”. Balvu Profesionālās un vispārizglītojošās vidusskolas audzēknes Ilze Krevica un Sanija Podeda (foto – no labās) atzina, ka Emīlijas skanīgā un emocionālā balss patiesi uzrunāja: “Redzējām, ka vairākām skolotājām acīs sariesās asaras.” “Mana mamma Ivīta Kļaviņa ir radoša, izpalīdzīga un mīļa. Es dievinu savu mammu. Svētkos viņu apsveikšu ar ziediem un koncertiņu,” pavēstīja Ilze, bet Sanija zināja teikt, ka viņas mammai Eva Pobeda ir radoša, turklāt vienmēr smaida.

Foto - E. Gabranovs

Edgars Gabranovs

Aizvadītās nedēļas nogalē Latvijā, tostarp mūspusē, atzīmējam Eiropas dienu un Mātes dienu. Jāsecina, ka piektdien Balvu Profesionālajā un vispārizglītojošajā vidusskolā, pasākumā “Tu un es Eiropai”, sprieda par Eiropas vērtībām, apbalvoja aktīvākos jauniešus, kā arī neizpalika Mātes dienai veltīts mirklis, ar kuru iepriecināja talantīgā dziedātāja Emīlija.

Emīlija, kura Balvos ciemojās pirmo reizi, neslēpa prieku, ka visiem jauniešiem Latvijā ir iespēja piedalīties Erasmus programmās: “Tas nozīmē būt daļai no Eiropas. Pati esmu piedalījies projektos un atceros, cik man tas tobrīd bija svarīgi un nozīmīgi. Atliek cerēt, ka jaunieši novērtē to, ko nozīmē būt iekļautiem un pieņemtiem.” Mātes dienā Emīlija uzstājās kaimiņnovadā Gulbenē. Tautā, kādas pārdomas uzvirzīja māmiņdienas priekšvakarā, soliste sprieda, ka būt mammai ir visgrūtākais un atbildīgākais darbs: “Tā nav profesija, kad vari aiziet un izslēgt datoru, nostrādājot savas astoņas stundas. Tas ir darbs no pirmā acu skatiena līdz mūža galam, un pat vēl ilgāk – caur bērnu bērniem. Vispatiesākās un vislabākās mammas ir tieši tādas, kādas viņas ir – nesamākslotas, neizliekas par to, kas nav, nemēģina sevi salīdzināt ar citām mammām. Visu dzīvē var izrunāt un atrisināt. Pēc savas pieredzes varu teikt, ka 7 gadus nebiju runājusi ar savu mammu. Izrunājoties visu atrisinājām. Jāsaprot, ka mammas neizvēlamies un viņas jāpieņem gan ar kļūdām, gan bez kļūdām. Visām māmiņām novēlu

pacietību, izturību un vēlmi vienmēr saprast bērnus, lai vai kādā vecumā tie būtu.”

“Eiropas Kustība Latvijā” ģenerālsekretāre Liene Valdmāne priecājas, ka Balvu skolēni ir ļoti aktīvi Eiropas tēmu izzinātāji, tostarp pēdējā pusgada laikā, kad īstenoja projektu “Eiropas vērtības jauniešu rokās”: “Kāpēc Eiropas diena ir jāsvin? Mēs gribam dzīvot brīvās valstīs, kurās bērniem ir iespēja izvēlēties, piemēram, kādos pulciņos darboties, kā tas nav autoritāros režimos. Šai dienā svinam demokrātiju. Kādai jābūt labai māmiņai Eiropas Savienībā? Nedomāju, ka vārds ‘laba’ attiecināms uz māmiņu, jo jebkura mamma ir tik laba, cik viņa spēj būt. Neesmu redzējusi nevienu sievieti, kas apzināti saka, ka vēlas būt slikta mamma, tāpēc šitā vai citādi dara. Kā sanāc? Tāpat kā skolā, proti, vienam ir desmitnieks, citam – nedaudz zemāks vērtējums. Viens paslinko, viens pieceļas no rīta, lai, piemēram, uzceptu pankūkas savam bērnam. Māmiņas aicinu novērtēt to, ka mums ir brīvība – jauniešiem ir iespēja braukt, ceļot un mācīties citās valstīs. Rādiet Eiropas Savienību saviem bērniem! To var darīt bez milzīgiem budžetiem, jo ES pamatā visu apmaksā, it īpaši jauniešu programmās. Mūdieniet iepazīt pasauli!”

Ģenerālsekretārei piekrita Balvu Profesionālās un vispārizglītojošās vidusskolas direktore Biruta Vizule. Viņa atgādināja, ka Eiropas vērtības ir kā ceļvedis uz labāku dzīvi: “Arī mūsu skolā ir vērtības, kuras, ikdienā darbojoties, iedzīvinām visi kopā.”

Nākamajā
Radugunī

● Izcīna 1.vietu valstī
Konkurss “Skills Latvia 2026”

● “Ziedošais maijs dzejā un
dziesmās”
Emocionāls pasākums Krišjāņos

Godina Žogotu ģimeni

Latvijas Daudzbērnu ģimeņu asociācijas rīkotajā konkursā titulu “Latvijas Goda ģimene 2026” saņēmusi Inetas un Ilmāra Žogotu ģimene un viņu seši bērni. Ģimenē aug pieci dēli – Mārcis Ingemārs, Kristers Endijs, Lūkass, Ričards Miks, Mikus Kristaps – un meitiņa Elizabete. Katrs ar savu raksturu, bet visus vieno stipras ģimeniskās saites un kopīgas tradīcijas. Tētis ir prasmīgs harvesteru operators un tehnikas meistars, savukārt mamma – skaistumkopšanas speciāliste un aprūpētāja ar lielu sirdsdegsmi. Bērni mācās ar augstiem sasniegumiem, piedalās olimpiādēs un aktīvi iesaistās skolas dzīvē. Žogotu ģimene ir sirsnīga, empātiska un aktīva – iesaistās pagasta dzīvē, sporta aktivitātēs un labdarībā, kopā svinot gan lielus, gan mazus ikdienas mirkļus.

Īsziņas

Par vienu mazāk

Centrālā vēlēšanu komisija apstiprinājusi 15. Saeimas vēlēšanu apgabalos ievēlējamo deputātu skaitu: Rīgas vēlēšanu apgabalā – 26 deputātu vietas, Vidzemes vēlēšanu apgabalā – 26 deputātu vietas, Latgales vēlēšanu apgabalā – 12, Zemgales vēlēšanu apgabalā – 13, bet Kurzemes vēlēšanu apgabalā – 11 deputātu vietas. Salīdzinot ar iepriekšējām Saeimas vēlēšanām, deputātu vietu skaits Rīgā palielinājies par divām vietām, Vidzemē un Zemgalē tas saglabājies nemainīgs, savukārt Latgalē un Kurzemē ievēlējamo deputātu skaits samazinājies katrā par vienu vietu.

Vārds žurnālistam

Irēna Tušinska

Māte ir viens no svarīgākajiem cilvēkiem katra cilvēka dzīvē. Viņa ir tā, kas dod dzīvību un rūpējas par bērnu no pašiem pirmajiem mirkļiem. Māte māca pirmos vārdus, pirmos soļus, palīdzot iepazīt pasauli. Viņas mīlestība ir beznosacījuma un patiesa. Māte bieži vien upurē savu laiku, spēku un vēlmes, lai bērnam būtu labāk. Viņa sniedz atbalstu grūtos brīžos un priecājas līdz panākumiem. Māte palīdz veidot bērna raksturu un vērtības. Viņas klātbūtne sniedz drošības sajūtu un siltumu. Bieži vien tieši viņa ir labākā padomdevēja un uzticības persona. Tāpēc Mātes diena, ko svinējām svētdien, bija īpašs laiks, kad izrādīt cieņu, mīlestību un pateicību. Tā bija iespēja novērtēt sev vistuvāko cilvēku, iepriecinot ar sirsnīgiem vārdiem un darbiem. Savukārt tiem, kuriem māte jau aizsaulē, šī diena bija klusāka, atmiņām un pārdomām piepildīta. Daudzi devās uz kapsētu, lai sakoptu mātes atdusas vietu, lai noliktu ziedus un iedegtu svečīti. Citi mājās pārskatīja fotogrāfijas, gremdējoties atmiņās, jo tieši tās nereti kļūst par mierinājuma avotu. Taču ir arī cilvēki, kuri nekad nav pazinuši savu māti vai savā sirdī glabā rūgtumu pret sievieti, kas devusi viņiem dzīvību. Lai kāda katram no mums ir bijusi mamma, piedot un mīlēt nekad nav par vēlu. Jo piedošana ir kā kluss vakara vējš, kas aiznes rūgtumu un ļauj sirdij beidzot atpūsties mierā.

Latvijā

Degviela Latvijā mēneša laikā sadārdzinājās par 8,7 %, gada laikā cena pieaugusi par 29,6 %.

2026. gada aprīlī, salīdzinot ar 2026. gada martu, vidējais patēriņa cenu līmenis degvielai pieauga par 8,7 %, liecina Centrālās statistikas pārvaldes dati. Būtiskākā ietekme uz degvielas cenu pieaugumu bija dīzeļdegvielas cenu kāpumam par 8,7 %. Benzīna cenas pieauga par 8,2 %, bet auto gāze sadārdzinājās par 11,6 %.

Valsts naftas rezervēs konstatē pelējumu. Līdz šim naftas produktu termināli Latvijā nav glabājuši degvielu ilgtermiņā, taču nu jau pāris gadus tas ir mainījies, kopš valsts sākusi savā īpašumā iepirkt naftas produktu rezerves. Krājumi tiek turēti privātos terminālos, kuri drošības interesēs netiek atklāti. Līdz ar ilgtermiņa uzglabāšanu nākas saskarties arī ar problēmām degvielas kvalitātes saglabāšanai. Rezervēs konstatēts ūdens un bakteriāls piesārņojums, kas, pēc atbildīgā valsts uzņēmuma "Possessor" apgalvotā, gan nepasliktinot degvielas kvalitāti. Ar valsts naftas produktu rezervēm atbildīgais Ekonomikas ministrijas uzņēmums "Possessor" reizi pusgadā veic pārbaudes terminālos, kur glabā valsts rezerves. Degvielas izstrūkums un neatbilstoša kvalitāte ne vienā gadījumā neesot konstatēta, bet pēdējās pārbaudēs decembrī lielākajā daļā terminālu rezervuāru apakšā atrasti bakteriālie piejaukumi. Tas norāda uz ūdens un nogulšņu uzkrāšanos degvielā.

Ārlietu ministrija dāvinājumā saņēmusi unikālu Latvijas pirmā ārlietu ministra Zigfrīda Annas Meierovica dokumentu. 4.maijs ir diena, kad Latvija atguva neatkarību un atkal nostājās uz pamatiem, ko ielika, dibinot valsti 1918. gada 18. novembrī. Ārlietu ministrija (ĀM) dāvinājumā saņēmusi unikālu, Latvijas pirmā ārlietu ministra Zigfrīda Annas Meierovica dokumentu. Tas datēts ar vēsturiskā 1918. gada novembri un līdz mūsdienām glabājās Īrijā, latviešu pēcteču ģimenēs. Aploksne ar uzrakstu "Latviešu legācija". Tas nozīmē – diplomātiskā pārstāvība ārvalstī. Tajā vairāki dokumenti, tostarp Zigfrīda Annas Meierovica vizītkarte ar adresi Londonā.

RAKUS mudināja pacientus pārliecināties par medīķu roku higiēnu. 5.maijā Rīgas Austrumu klīniskā universitātes slimnīca (RAKUS), izceļot roku higiēnas dienu, aicināja pacientus un viņu tuviniekus "cieņpilni jautāt" veselības aprūpes darbiniekus, vai pirms saskares ar pacientu viņi ir nomazgājuši vai dezinficējuši rokas. Pasaules Veselības organizācija (PVO) šogad jau 18.reizi atzīmē Pasaules roku higiēnas dienu, uzsverot, ka rīcība glābj dzīvības. Roku mazgāšana un dezinfekcija ir viens no lētākajiem un efektīvākajiem veidiem, kā samazināt mikroorganismu izplatību veselības aprūpes iestādēs un pasargāt gan pacientus, gan veselības aprūpes darbiniekus.

/No lsm.lv un tvnet.lv/

Jubileja

Svin piekto dzimšanas dienu

Foto - I. Tušinska

Balvu DSPC kolektīvs. Īpašu paldies S.Salieniece veltīja savam kolektīvam, pasniedzot katram rozi: "Paldies par darba pienākumiem, ko veicat, un jūsu ieguldījumu, kas nav aprakstīts darba līgumā. Paldies par patieso mīlestību un rūpēm, gādājot ikdienas maizīti, rūpējoties par klientu veselību, kaut reizēm paši paliekat neēduši. Kopā sniedzam to, ko varam sniegt. Protams, brīnumi nenotiek, bet mēs ejam uz priekšu, atbalstot viens otru."

Pirms garajām maija svētku brīvdienām Balvu Daudzfunkcionālais sociālo pakalpojumu centrs (DSPC) svinēja piecu gadu pastāvēšanas jubileju. Savas durvis tas vērā ar vienu mērķi – palīdzēt, iedrošināt un stiprināt, sniedzot iespēju cilvēkiem ar īpašām vajadzībām šeit saturīgi aizvadīt savas dienas, kas pielāgotas katra apmeklētāja spējām un varēšanai. Svinīgajā pasākumā centra kolektīvs un klienti uzklauzīja sirsnīgus apsveikumus un pateicības vārdus, kā arī saņēma skaistas dāvanas. Kā dzimšanas dienā pieklājas, ciemiņi tika pacienāti ar gardu svētku torti un iepriecināti ar koncertu.

"Daudzfunkcionālais centrs nav tikai nosaukums. Tās ir simtiem nodarbību, neskaitāmas rehabilitācijas stundas. Esam redzējuši, kā klienti šeit atrod drosmi, kā darbinieki kļūst par uzticības personām un kā šī vieta kļūst par drošu ostu ikvienam, kam tas visvairāk nepieciešams. Esam sapulcējušies, lai pateiktu paldies mūsu klientiem, ka uzticam mums savu ikdienu un mācāt izturību. Paldies darbiniekiem – jūsu darbs nav tikai profesija, tā ir sirdslieta un misija. Paldies sadarbības partneriem, kuri ticēja šai idejai kopš pirmās dienas," atklājot svinīgo pasākumu, teica Balvu DSPC lietvede Kristīne Pušpure-Bērziņa.

Sveikt centra kolektīvu jubilejā bija ieradušies ciemiņi no pašvaldības iestādēm. Domes priekšsēdētājs Jānis Trupovnieks uzsvēra, ka mēs visi esam līdzīgi, taču ikdienā arī mazliet atšķirīgi, bet daudz ko varam paveikt un pārvarēt kopā. "Priecājos, ka kopīgi veidotie vides objekti, īpaši svētku laikā, priecē iedzīvotājus. Tas ir kopdarbs – vienam laba ideja, citam ieguldīts darbs un sirdsdegsmes. Lai cik grūti dzīvē būtu, mēs varam radīt prieku citiem!" norādīja J.Trupovnieks. Domes priekšsēdētājs pauda gandarījumu, ka novada pašvaldība ir uzdrīkstējusies saglabāt šādu iestādi un turpināt tās darbu, neskatoties uz to, ka finansējums no Eiropas Savienības un valsts puses ir apšis.

Balvu DSPC vadītāja Skaidrite Saleniece teica paldies tiem, kuri realizēja dzīvē šo projektu, jo tas ir liels atbalsts cilvēkiem ar īpašām vajadzībām, arī vecākiem, aizgādņiem un tuviniekiem, kas patiesi rūpējas par mūžīgiem bērniem: "Mēs esam piederīgi šai vietai, mēs esam piederīgi savai zemei un sabiedrībai. Mēs esam līdzās saviem līdzcilvēkiem un kopā veidojam sabiedrību. Mūsu dzīves ritējums reizēm līdzinās straujiem palu ūdeņiem, kas, atmodušies pēc garas ziemas, strauji virpuļojot, skrien uz priekšu, reizēm paķerot kādu sev līdzīgu. Mums nav vienādu dienu, mums nav vientuļi – mēs bieži smejamies, reizēm arī raudam un skaļi kliežam, apliecinot savu esamību."

Pēc apsveikumu runām, laimes un panākumu vēlējumiem, kā arī dāvanu pasniegšanas, ieklausoties sirsnīgās dziesmās mūziķa Jāņa Ločmeļa izpildījumā, klātesošie noskatījās prezentāciju ar fotogrāfijās iemūžinātiem skaistākajiem mirkļiem no centra iemītnieku dzīves aizvadīto piecu gadu garumā. Savukārt pasākuma otrajā daļā centra klienti iepriecināja klātesošos ar humoristiskiem skečiem, izraisot skatītājos smieklus šaltis un padarot noskaņojumu vēl priecīgāku. Bet noslēgumā ciemiņi un jubilāri nobaudīja gardu dzimšanas dienas torti.

Joki priecē un dziedē. Svinību otrajā daļā ar jautriem skečiem klātesošos iepriecināja centra klienti. Daudz smieklus izraisīja medicīnas darbinieku ikdienai veltītie joki.

Foto - I. Tušinska

Sveic domes priekšsēdētājs. Pasniedzot centra vadītājai Skaidritei Saleniecei dāvanā dekoratīvu istabas augu un saldumus, J.Trupovnieks vēlēja, lai pietiek spara joprojām saliedēt savu kolektīvu: "Labu veiksmi, labu veselību, uz ko visi ticamies, un lai Dieviņš mums stāv klāt!"

Foto - I. Tušinska

Dāvina piecus augus. Sociālās pārvaldes vadītāja Līga Šustova dāvināja piecus dažādus, bet tajā pašā laikā vienotus stādīņus, sākot no mazākiem līdz lielākiem, atbilstoši katram no pieciem aizvadītajiem darba gadiem:

"Pagājušajā gadā mazliet ar skumjām, bet arī ar lielu prieku jūs atdalījāties, izaugāt. Pieci gadi – tas ir daudz, bet līdz 18 vēl tāls ceļš ejams. Audzējiet klāt šim stādam vēl sesto un septīto, līdz pat simtajam, un esiet tikpat sirsnīgi, kā līdz šim. Paldies, ka esat, paldies par cilvēcību un skaistumu, ko mums nesat!"

Foto - I. Tušinska

Lappusi sagatavoja I.Tušinska

Saruna

Viens līmenis sasniegts, priekšā – nākamais

Sanita Karavoičika

Aprīlis šogad iezīmēja nozīmīgu pieturpunktu Balvu uzņēmēja JĀŅA BISTERA darbībā – viņa izveidotais sporta klubs “Wolf Gym” nosvinēja četru gadu jubileju. Laikā, kad daudzi tikai domā par savu ideju īstenošanu, viņš jau spēj atskatīties uz paveikto un vienlaikus stāv izvēles priekšā: turpināt attīstību tepat vai spert soli plašākā tirgū, pārceļot biznesu uz citu pilsētu.

Kas toreiz, pirms četriem gadiem, bija galvenais impulss idejai izveidot klubu tieši Balvos?

– 2022. gada aprīlī atvērām lielo sporta zāli, taču paši pirm-sākumi bija pirms sešiem gadiem. Kādu laiku dzīvoju un strādāju Zviedrijā un Somijā, tur regulāri apmeklēju sporta zāli, līdz ar to pieradu pie viņu kvalitātes un trenažieriem. Atgriežoties Balvos, sapratu, ka mūsu peldbaseina trenažieru zāle nav īsti laba, un pieņēmu lēmumu izveidot pats savējo. Sākumā tā bija maza telpa 35m² platībā. Uzzinot, ka man ir zāle, drīz vien sāka prasīt atļauju patrenēties viens pa viņa, tad otrs. Mazās platības dēļ vairāk par diviem reizē tur atrasties nevarēja, tādēļ cilvēki sāka pierakstīties. Brīdī, kad pieraksti ilgstoši bija pilni jau nedēļu uz priekšu, sapratu, ka sporta zālei ir pieprasījums. Tad radās doma, – kādēļ nepaplašināties? Tiesa gan, būvprojektēšana sakrita ar krīzi, kad būvmateriāli izmaksāja dubultā un pat vairāk. Līdz ar to nesanāca, kā sākumā rēķinājos, savu līdzekļu nepietika, ņēmu kredītu un sporta zāli tomēr uzcēlu.

Uzsākot šo projektu, nebija šaubu, ka varētu “neaižiet”? Tomēr mazpilsētā, iedzīvotāju skaits sarūk, pierobeža... Kā daudzi mēdz teikt, biznesam nepievilcīga un nedroša vide.

– Man personīgi nebija ne mazāko šaubu, turpretī visi, kas pie manis nāca trenēties, bija ļoti skeptiski un apgalvoja, ka cilvēku nav, tādēļ biznesa neaizies. Sākumā, protams, klientu bija mazāk, pietrūka atpazīstamības, daudzi nezināja, ka tāda zāle vispār ir. Taču laiks rāda, ka visu dariju pareizi. Pēc atskaitēm secinu, ka viss progresīvi iet uz augšu un šo četru gadu laikā lejupslīde nav bijusi. Vasarā daudzi iet sportot āra laukumos, ir volejbols, basketbols, peldēšana, riteņbraukšana un citas aktivitātes, tad noslodze nav tik liela. Savukārt tagad esam nonākuši līdz līmenim, kad ziemas mēnešos zāle tik piepildīta, ka nav, kur apgriezties. Vienā mēnesī vidēji ir 1100 apmeklējumi – tas ir rādītājs, ka vajag paplašināties.

Pirms neilga laika portālā “Facebook” lasījām jūsu pārdomas par kluba nākotni. Noproto, ka lielākais jautājums ir: darboties esošajā formātā, paplašināties vai pārcelt darbību uz lielāku pilsētu?

– Jā, bija doma par Valmieru, kur, kā zināms, iedzīvotāju ir daudz vairāk nekā Balvos. Statistikas dati liecina, astoņi tūkstoši cilvēku dienā Valmieru apmeklē kā iebraucēji. Tad iedomājieties, cik tur ir vietējo iedzīvotāju, ar kuriem strādāt, un vēl iebraucēji. Milzīgs cipars. Patiesībā mana grāmatvede, kura dzīvo Valmierā, bija tā, kura ieteica, ka tur ir brīva niša. Izpētīju šo tirgu un sapratu, ka esošais piedāvājums Valmierā nav tāds, kā pie mums – tādat ir, kur augt.

Kas motivē attīstīt šo biznesu?

– Vairāk to daru pats sevis dēļ. Šobrīd esmu zināmā komforta zonā, kad viss darbojas un notiek. Šķiet, ka tā varētu dzīvot līdz pensijai, bet savas izaugsmes dēļ gribu kaut ko attīstīt un paplašināt – vienalga, šeit vai citā pilsētā. Taču laikam būtu jāsāk ar to, ka Balvos viss jāsakārto un jāattīsta līdz maksimālajam līmenim, un tikai tad var skatīties uz nākamo pilsētu.

Kā jūs raksturotu savu klientu loku – kas ir galvenie apmeklētāji?

– Nav vienas konkrētas kategorijas – sievietes, vīrieši, jaunieši vai vecāka gadagājuma cilvēki. Nāk visi, un katrs savā laikā. Šad tad ar klientiem mēdzu aprunāties un uzzināt, kāds kuram apmeklējuma mērķis. Piemēram, kāds vīrietis pastāstīja, ka viņam ir 56 gadi un uz zāli nāk spēka un izturības palielināšanai, tā teikt, lai būtu labā formā. Tie, kuriem rīta puses brīvas, nāk agrās rīta stundās, savukārt pēc pulksten 15 jeb pēcpusdienā, kad beidzas skola, līdz pat 18 vakarā vērojams jauniešu pieplūdums. Viņi, protams, ir skaļāki un dažreiz saņemam sūdzības, bet tas pieder pie lietas. Lielākais cilvēku pieplūdums sākas pēc pulksten 17, kad beidzas darbs. Tad zāle pilna un nereti jāmeklē kompromiss. Te jābūt trenēšanās kultūrai un cieņai vienam pret otru.

Kā mums ir ar to kultūru?

– Sporta klubs Balvos mums ir pirmais, līdz ar to sākumā šīs kultūras nebija. Risinājam dažādas problēmas – cilvēki nāca zālē ar ielas apaviem un negribēja saprast, ka pa gumijas paklājiem ar dubļainām sporta kurpēm nevajadzētu staigāt.

Līdzīgi bija ar trenažieru tīrīšanu – tikai ar laiku visi saprata, ka aiz sevis jāsakopj. Tā ir norma. Ja cilvēks grib nākt uz zāli, viņam noteikumi jāievēro. Būs sakārtota vide, arī pašiem būs prieks tajā atrasties.

Ar ko pats skaidrojat šādu cilvēku pieplūdumu? Esam sākuši vairāk domāt par veselīgu dzīvesveidu?

– Jau pirms daudziem gadiem sapratu, ka sportiskais dzīvesveids no Eiropas pamazām ienāk arī Latvijā. Kad strādāju Zviedrijā, redzēju, kādā līmenī tur viss notiek. Mums tolaik nebija ne nūjotāju, ne skrējēju. Bet tagad ir – cilvēki nūjo, skrien, brauc ar velosipēdiem, nāk uz zāli un darbojas, jo saprot, ka jāņem piemērs no citām valstīm. Ja Latvijā viss pamazām virzās uz sportisko pusi, tad arī nišas paplašinās. Man zvana kolēģi no citām pilsētām, interesējas, kā izveidoju savu sporta klubu. Viņi arī grib mēģināt, bet visi atdužas pret finansēm. Ja inventāru vēl var dabūt, tad telpu pieejamība ir nekāda. Visos pilsētu centros ēkas ir nopirkta, savukārt būvēt no jauna ir milzīgas izmaksas. Turklāt šīm telpām jābūt specifiskām – nevar bijušā veikala telpās vienkārši salikt trenažierus. Un vēl viens svarīgs aspekts – biznesa nav rentabls, ja telpas jānomā. Tādēļ daudzās citās mazpilsētās tādu klubu nav.

Sporta klubā Balvos cilvēkiem ir iespēja iegādāties vienreizējo apmeklējumu un arī abonementu. Kurš no šiem variantiem ir pieprasītākais?

– Vienreizējais apmeklējums vairāk paredzēts tiem, kuri Balvos iebrauc, bet vietējie 90% gadījumu tomēr nopērk abonementu. Visos darbības gados no mūsu iedzīvotājiem neesmu dzirdējis pretenzijas, ka būtu dārgi un grūtības samaksāt, tai pat laikā liekākie čīkstētāji ir tie, kuri atbrauc no ārzemēm. Daži no viņiem, kuri ir jūtūberi un tiktokeri, man saka, – pie mums par zāli jāmaksā mazāk, atbraucu te, bet viens apmeklējums tik dārgs. Nevaram sarunāt maksu uz pusi mazāku? Bet es uzskatu tā, – ja vietējie var samaksāt, tad cilvēks, kurš dzīvo ārzemēs un pelna lielo algu, noteikti var atļauties. Tas ir nesaprotami un mazliet kaitinoši, jo te jau nav tirgus. Kad cilvēks iet uz baseinu vai veikalā pērk maizi, taču neprasa 50% atlaidi?! Esmu apbrīnājis, cik izmaksā zāles uzturēšana, elektrība, apkure. Man ir savs nulles punkts, turklāt kaut kas jānopelna, lai varu nomaksāt kredītu un attīstīties. Bet kā attīstīšos, ja katram otrajam došu 50% atlaidi?

Pie sporta jomas sakārtošanas ķērusies arī novada vadība. Pašvaldība pietiekami atbalsta sporta iniciatīvas?

– Tagad viņi strādā pie šī jomas sakārtošanas un domā, kā izveidot tautas sporta veidu biedrības. Uz mani attiektos pauerliftinga sportisti – veterāni un daļa jauniešu. Viņiem jādibina biedrība, un tad finansējumu sadalīs tām. Šobrīd viss vēl notiek sarunu līmenī. Personīgi es atbalstu biedrību izveidošanu, jo ar budžetu, ko piešķirs biedrībai, tā rīkosies pati – pirms degvielu, apmaksās sportistu dalības maksu sacensībās un citus izdevumus. Šobrīd pirms katrām sacensībām atbalsts jāprasa pašvaldībai, un tad ir tā – reizēm piešķir finansējumu, reizēm – nē. Ja naudas nav, sportistiem jāstartē par saviem līdzekļiem. Pauerliftinga komanda jau bija gatava nākt trenēties pie manis ar domu, ka atbalstu viņus kā sponsors. Viņi mēģinās dibināt biedrību, savukārt es, kad uzbūvēšu lielo sporta zāli, slēgšu ar viņiem līgumu. Un tad patiešām kā atbalstu no savas puses varēšu iedot 50% atlaidi, piemēram, dalības maksai par gadu. Principā es izpildīšu pašvaldības pienākumu – iedošu telpas un trenažierus.

Tad Balvos sporta klubs tomēr paplašināsies?

– Jā, bet tas nenotiks ne šodien, ne arī rīt.

Kāda ir jaunā koncepta ideja? Kādas galvenās pārmaiņas paredzētas pēc pārbūves?

– Ir doma paplašināt zāli par 250-300m², lai sadalītu četrās zonās. Priekštelpā, kurā šobrīd sākas trenažieru zāle, plānots izveidot reģistratūru ar apavu skapišiem. Ieejot zālē, nākamais sektors būs trenažieri ar iebūvētajiem svariem, jo ēkas otrajā stāvā man ir bookinga dzīvoklis. Jaunajās telpās plānota otrā zona ar brīvajiem svariem, tālāk – kardio zona, un pašā galā – funkcionālā zona. Līdz ar to būs telpas un vieta, kur apgriezties. Paraleli mēģināšu attīstīt arī sporta tūrismu, jo sporta entuziastiem būs iespēja, piemēram, nopirkt trīs diennakšu dāvanu karti. Viņi dzīvos šeit uz vietas 2.stāvā, un piekļuve zālei būs 24/7. Tādu pakalpojumu neviens nepiedāvā, tāpēc tas varētu būt interesanti. Vēl jaunajā sporta klubā būs cits darba laiks, jo ir cilvēki, kuri grib nākt trenēties pulksten 5-6 no rīta, un tādi, kuri gatavi nākt vēl vakarā pēc pulksten 22. Tad darba laiks būs no pulksten 5 rītā līdz 23 vakarā, līdz ar to radīsies vēl brīvāka pieeja zālei.

Izklausās, ka tā būs modernāk aprīkotā sporta zāle Latgales reģionā.

– Tā būs 100%, jo jau tagad mums ir labāka zāle nekā Alūksnē

Foto - S. Karavoičika

Tikai jādara! Jaunais paplašināšanās projekts varētu aizņemt trīs gadus, jo tās ir lielas privātās investīcijas, no kurām daļu uzņēmējs mēģinās rast no LEADR projektiem: “Jūnijā būs gatavs būvprojekts un tāme, tad redzēšu, cik daudz privātā ieguldījuma vajadzēs. Bet pēc 10 gadiem, domāju, sporta zāle būs maksimāli labā izskatā un aprīkota. Zeme jau man ir, vieta – arī, varu atļauties uzbūvēt vēl kaut ko. Ja runājam par sporta zāli, tā visa nebūtu, ja nebūtu manas pamatdarbības, kas ir mežsaimniecība. Ja skatāmies apgrozījumu, mežsaimniecībā tie ir 93%, bet sporta zālē – 7%. Tātad vispirms jā rūpējas, lai tur viss strādā un darbojas. Daudz braukāju apkārt un skatos, ka ļoti laba lieta ir SPA. Te domāju mazos baseiniņus ar ūdens plūsmām un cirkulācijām, sāls istabas, pirtis. Tas tiešām ir sapnis. Bet, ja atceros, man sākumā bija sapnis par šo zāli. Tā tagad ir! Tātad soli pa solim jāiet uz priekšu un tikai jādara.”

un Gulbenē. Daudzi pieļauj kļūdu – *neiziet* uz kvalitāti, bet es investēju lielu naudu un gribu, lai būtu gan dizains, gan kvalitāte. Šobrīd zālē pieejamas 35 vienības ar trenažieriem, stendiem un soliēm – salikts maksimums, ko pašreizējās telpās var ievietot. Pirms kāda laika man izdevās sarunāt sadarbību no Ķīnas un es pasūtīju lielo konteineru ar trenažieriem. Var teikt, ka jaunajai zālei pusi no inventāra jau esmu sarūpējis, ko varētu salikt kaut šodien. Tas ir ļoti izdevīgi, jo Latvijā vienu trenažieri nopērku par 3,5 tūkstošiem eiro, savukārt no Ķīnas tādu pašu iegādājos par 800 eiro, turklāt ar piegādi līdz sporta kluba durvīm. Sākumā šaubījos, vai jaunie trenažieri būs pietiekami labi, bet esmu patīkami pārsteigts. Patiesībā pieredze nāk ar laiku. Pašos pirmsākumos nopirku lētākus trenažierus, bet jau pēc 3-4 mēnešiem tos pārdevu, jo redzēju, ka slikti strādā. Tagad pirmajā vietā ir kvalitāte. Man jautā, vai pieļauju, ka sporta zāles paplašināšanās varētu nenest gaidīto rezultātu. Es atbildu, – nē, tādu nepieļauju. Protams, jāreķinās, ka, uzbūvējot piebūvi un ieguldot tajā 300 000 eiro, uzreiz nebūs cilvēku pieplūduma. Taču robežsargi, policisti, ārzemnieki tāpat nāks, turklāt būs izdevīgāks darba laiks. Ar to dabūšu klāt aptuveni 20% apmeklētāju. Protams, ja ieguldīšu līdzekļus lielākā pilsētā un sākšu visu pilnīgi no nulles, biznesa ziņā noteikti būšu vinnētājs. Bet es tomēr esmu patriots un entuziasts, vispirms gribu sakārtot zāli savā pilsētā un tikai tad domāt par paplašināšanos.

Ko jums pašam nozīmē sports?

– Tas ir veselīgs dzīvesveids un sevis uzturēšana labā formā. Agrāk trenējos, viss bija kārtībā, tagad gadiem sēžu ofisa telpās un jūtu, ka veselība arvien pasliktinās. Es jau smejos, – nebūtu sporta zāles, laikam *ripinātos* apkārt. Kaut vai stundu dienā, bet fiziskās aktivitātes vajag. Ja dienas beigās telefonā ieraugu, ka nostaigāti mazliet vairāk nekā divi tūkstoši soļu, kas tur labs var būt? Tajā pašā laikā, kad aizbraucu uz mežu un dienu nostrādāju tur, savācu 22 tūkstošus soļu. Sports nav tikai aizraušanās, tā ir arī fiziskā sagatavotība, veselība un garīgā veselība.

Gūst starptautiskus panākumus

No olimpiādes Sopotā pārved “Zelta diplomu”

Irēna Tušinska

No 22. līdz 24. aprīlim Sopotā, Polijā, norisinājās 7. Starptautiskā mūzikas olimpiāde, kurā Latviju kopā ar vēl divām dalībniecēm pārstāvēja Balvu Valsts ģimnāzijas (BVĢ) 9. klases skolniece ELĪZA ANČA. 22.aprīlī notika olimpiādes svinīgā atklāšana, nākamajā dienā skolēni piedalījās teorijas pārbaudē, vingrinājumu dziedāšanā un ritmizēšanā, kā arī izpildīja tautasdziesmu, bet 24. aprīlī notika oriģināldziesmu izpildījuma koncerts. BVĢ audzēkne Eliza Anča no olimpiādes mājās pārveda 3.vietu, pēc punktu skaita izcīnot “Zelta diplomu”, kā arī iegūstot specbalvu “Labākais dziesmas izpildījums”.

7.Starptautiskā mūzikas olimpiāde, kurā piedalījās astoņas dalībvalstis, pilgtī apliecināja jauniešu izaugsmi dažādās mūzikas jomās – vokālajā mākslā, instrumenta spēlē un kompozīcijā. Īpaši kompozīcijas sadaļā starptautiskā žūrija atzina, ka dalībnieku attīstība ir ļoti pārliecinoša un redzama. Skolēnu sniegumu vērtēja profesionāla starptautiska žūrija, kuras pārstāvji akcentēja augsto sagatavotības līmeni, radošumu un muzikālo domāšanu, īpaši izceļot jauniešu spēju apvienot tehnisko precizitāti ar personisku māksliniecisko izteiksmi.

Latvijas jaunās mūziķes uzrādīja lieliskus rezultātus, jaunākajā grupā iegūstot divus “Zelta diplomus”, bet vecākajā – “Bronzas diplomu”, kas ir nozīmīgs sasniegums un pamats lepnumam. Meitenes godam pārstāvēja Latviju starptautiskā līmenī, demonstrējot prasmes vairākās disciplīnās – izpildot oriģinālkompozīcijas, latviešu un latgaliešu tautasdziesmas, kā arī veiksmīgi izpildot mūzikas vēstures testu, nošu lasīšanu no lapas un ritmizēšanu. Žūrija uzsvēra, ka Baltijas valstis izceļas ar līdzvērtīgi augstām mūzikas izglītības tradīcijām – gan nošu lasīšanā, gan vokālajā tehnikā, gan prasībās pret kvalitatīvu skatuves sniegumu. To apliecināja arī otrās grupas rezultāti, kur pirmo un otro vietu dalīja Igaunijas un Lietuvas dalībnieces.

BVĢ 9.klases skolniece, Balvu Mūzikas skolas skolotājas Lindas Vitolas kora klases audzēkne Eliza Anča priecājas par 7.Starptautiskajā mūzikas olimpiādē gūtajiem panākumiem, kam pamatus lika iegūtā 2.vieta Latvijas skolu mūzikas olimpiādē.

Kādas sajūtas pārņēma, uzzinot, ka būs jāpārstāv Latvija Starptautiskajā mūzikas olimpiādē Polijas pilsētā Sopotā?

– Biju jau samierinājusies, ka mana dalība beidzās ar valsts olimpiādi un tālāk vairs netikšu. Kad brīvdienās piezvanīja skolotāja sakot, ka būs jālido uz Poliju, biju ļoti pārsteigta un priecīga, jo nevarēju pat iedomāties, ka ar mani var notikt kaut kas tāds. Polijā Latviju pārstāvējām trīs meitenes – es, Ulrika Veinberga un Loretta Lazdiņa.

Kā norisinājās Starptautiskā mūzikas olimpiāde?

– Kad ielidojām un iekārtojāmies viesnīcā, aizgājām un pierēģistrējāmies Sopotas Mūzikas skolā, kur notika olimpiāde, bet vakarā piedalījāmies olimpiādes atklāšanas pasākumā – noskatījāmies koncertu ar poļu folkloras kopas uzstāšanos. Nākamās dienas ritā piedalījāmies teorētiskajā pārbaudījumā – klausījāmies gan klasiskās, gan mūsdienu mūzikas skaņdarbus, bija jāatpazīst to autori un darbu nosaukumi. Vajadzēja atpazīt arī attēlos redzamos mūziķus. Man veicās diezgan labi. Pēc tam bija jālasa notis no lapas un jāpilda ritma vingrinājumi. Tie bija diezgan grūti. Pēc tam, tērpusies tautu tērpā, dziedāju latgaliešu tautasdziesmu “Ko tās kokles gauži skan” latgaliešu valodā. Savukārt vakarā piedalījāmies nacionālajā vakarā, kur katras valsts pārstāvji demonstrēja kādu savas valsts folkloras priekšnesumu. Šajā pasākumā izpildījām latviešu tautasdziesmas “Stāvēju, dziedāju” un “Bēdu, manu lielu bēdu”. Man ļoti patika lietuviešu priekšnesums, jo viņu tautas mūzika ir līdzīga mūsējai. Patika, ka lietuvieši demonstrēja arī savas tautas dejas. Šis priekšnesums bija atmiņā paliekošs. Ar savām dzīvespriecīgajām melodijām mani uzrunāja arī čehu uzstāšanās.

Trešajā olimpiādes dienā dziedāju pašas sacerēto dziesmu. Pirms priekšnesuma piedzīvoju arī nelielu ķibeli. Tā kā man bija jāuzstājas pēdējai, koncertmeistari sarunājām uz pulksten 12. Taču viss norisinājās daudz ātrāk, un iznāca tā, ka koncertmeistare atnāca desmit sekundes pirms manas uzstāšanās. Labi, ka poļu dalībnieks, kurš nepaspēja nospēlēt savu kompozīciju, aizgāja uzstāties pirms manis. Ļoti ātri aizskrējām izmēģināt un kāpām uz skatuves. Dziedāju pašas sacerēto dziesmu “Jampadracis”.

Foto - no personīgā arhīva

Uzmundrināja un iedrošināja. Dalībnieces Sopotā atbalstīja latviešu pedagoģes Dace Kravale, kura piedalījās žūrjā, kā arī Krista Delvere.

Foto - no personīgā arhīva

Dzied no sirds un ar izteiksmi. Ar pašas sacerētās dziesmas “Jampadracis” (Ojāra Vācieša vārdi) izpildījumu, Eliza tik ļoti aizkustināja žūrijas dalībnieku sirdis, ka viņi piešķīra meitenei specbalvu “Labākais dziesmas izpildījums”.

Foto - no personīgā arhīva

Torte enerģijai. Olimpiādes atklāšanas pasākumā rīkotāji katras valsts dalībniekus iepriecināja ar tematisku torti.

Kā izdevās sacerēt tik skaistu dziesmu, ko daudzi, iespējams, jau noklausījušies vietnē “Facebook”?

– Meklējot kādu piemērotu tekstu savai dziesmai, uzgāju Ojāra Vācieša dzejoļi “Jampadracis”. Uzreiz iztēlojos, kā to varētu nodziedāt, kā pasniegt publikai. Pēc tam izdomāju vokālo partiju un kopā ar koncertmeistaru Viktoru Bormanī sarakstījām pavadijumu.

Kādas atsauksmes saņēmām par savu uzstāšanos?

– Visiem ļoti patika. Žūrijas dalībniece no Latvijas teica, – ja arī žūrija nesaprata vārdus, viņi saprata stāstu, ko gribēji pastāstīt. Citi pārsvarā izpildīja kompozīcijas uz dažādiem instrumentiem. Dziedāja reti kurš.

Pirms kura no olimpiādes pārbaudījumiem uztraucies visvairāk?

– Tas bija teorētiskais pārbaudījums. Par dziedāšanu vispār neuztraucos, jo tā man ir ierasta lieta.

Kādu vērtējumu saņēmām šajā olimpiādē?

– Sarēķinot kopējo punktu skaitu, ieguvu trešo vietu un “Zelta diplomu”, kā arī zelta medaļu. Necerēju uz tik labu vērtējumu. Biju pārsteigta un priecīga.

Vai paguvāt apskatīt arī pilsētas ievērojamākās vietas?

– Pirmajā dienā ar vilcienu aizbraucām uz Gdaņsku, kur aplūkojām vecpilsētu. Tā tiešām bija skaista. Pastaigājāmies arī pa Sopotu, apskatījām pilsētas arhitektūru, iegājām baznīcās. Ļoti skaista pilsēta. Tā kā Sopotā atrodas pie jūras, pastaigājāmies arī pa molu, kur vērojām skaistu saulrietu.

Piedalies arī citu mācību priekšmetu olimpiādēs?

– Man ļoti patik ķīmija un latviešu valoda. Latviešu valodas olimpiādē novadā ieguvu 3.vietu, bet ķīmijas olimpiādē – 1.vietu. Vēstures olimpiādē arī saņēmām 1. vietu, bet līdz valsts olimpiādei pietrūka viens punkts.

Kādā vecumā sāki mācīties dziedāt?

– Sāku dziedāt jau trīs gadu vecumā pie Ilutas Tihomirovas, ansambli “Astoņkājis”. Kad mamma prasīja, vai gribu mācīties mūzikas skolā, teicu, ka gribu. Sākumā vēlējos spēlēt vijoli,

bet, tā kā mamma uzskatīja, ka tas būs pārāk skaļi, nolēmām, ka mācīšos dziedāt. Iestājos kora klasē. Man tik ļoti tur patīk, ka, pabeigusi mūzikas skolu, paliku mācīties vēl vienu gadu. Skolotāja ir prasīga, bet tas ir labi, jo varu sasniegt augstāku līmeni. Dziedot varu izteikt savas domas un sajūtas. Patīk arī, kā skan mana balss. Nevaru iedomāties savu dzīvi bez mūzikas un bez sajūtām, ko tā dod. To grūti izteikt vārdos.

Varbūt plāno nākotnē ar mūziku saistīt arī savu profesiju?

– Iespējams, bet vēl neesmu pārliecināta. Šobrīd nejūtu īpašu degsmi turpināt izglītību mūzikas jomā, bet varbūt nākamgad pārdomāšu. Pēc 9.klases gribētu doties mācīties kādā humanitāra novirziena ģimnāzijā Rīgā, taču nezinu, ko par to domā mamma.

Tuvojas 9.klases eksāmeni...

– Notiek monitoringa darbi. Dabaszinībās jau bija. Angļu valodas darbu rakstīšu vēlāk, jo biju Polijā. Latviešu valodas eksāmens notiks 19.maijā. Vēl būs eksāmens matemātikā. Visvairāk uztraucos par matemātiku un latviešu valodas mutisko daļu.

Kādi plāni vasaras brīvlaikam?

– Augustā strādāšu bērnudārzā “Sienāzītis”. Tas ir mans bijušais bērnudārzs. Patīk pavadīt laiku ar maziem bērniņiem, un arī skolotājas ir atsaucīgas.

Ko vēl labprāt dari brīvajā laikā?

– Spēlēju volejbolu Gulbenes sporta skolas komandā, jo Balvos nav mana vecuma komandas. Labprāt lasu grāmatas – pārsvarā romānus angļu valodā.

Olimpiādes rezultāti:

“Zelta diploms” – Elizai Ančai un Ulrikai Veinbergai
“Bronzas diploms” – Loretai Lazdiņai
Žūrijas specbalvas kategorijā “Labākā nošu lasīšanas prasme” – Ulrikai Veinbergai
“Labākais dziesmas izpildījums” – Elizai Ančai

Saruna ar jauno skolotāju

Patīkami vērot audzēkņu izaugsmi

Irēna Tušinska

Nav noslēpums, ka visdažādāko profilu mācību iestādes aizvien skaudrāk izjūt jaunu pedagogu trūkumu. Izņēmums nav arī mūzikas skolas. Tāpēc jo lielāks prieks, ka Balvu Mūzikas skolas kolektīvu pirms trim gadiem kuplinājusi jauna, talantīga un strādīga klavieru klases skolotāja ĻUBOVA LOČMELE.

Esat dzimusi un mācījusies Rēzeknē...

– Jā, mācījos Rēzeknes 4. vidusskolā, bet paralēli apguvu klavierspēli Jāņa Ivanova Rēzeknes mūzikas vidusskolā, kur pabeidzu bērnu mūzikas skolas klases. Pēc tam kādu laiku mana dzīve nebija saistīta ar mūziku. Izvēlējos citu ceļu. Studēju angļu un franču valodu Daugavpils Universitātē. Kādu laika periodu strādāju ģimenes biznesā, līdztekus pasniedzot klavierspēles un mūzikas teorijas privātsiņas. Tieši tobrīd man prātā nāca domas, ka gribu strādāt mūzikas jomā, gribu mācīt bērnus. Tā bija tāda fiksa un diezgan traka ideja. Man jau bija 26 gadi, tādēļ prātoju, vai spēšu tik krasi mainīt savu dzīvi. Taču tajā laikā jutos diezgan nelaimīga, jo nebiju pašrealizējusies. Jutu, ka ne angļu, ne franču valodas mācīšana mani īsti nesaista. Satiekot savu iepriekšējo mūzikas skolotāju, uzzināju, ka arī pieaugušajiem pēc īpašas programmas ir iespēja apgūt klavieru skolotājas profesiju. Tā 2022. gadā Jāņa Ivanova Rēzeknes Mūzikas vidusskolā (tagad Mākslu izglītības kompetences centra Latgales Mūzikas un mākslas vidusskola) pabeidzu saīsināto trīs gadu intensīvo kursu.

Iznāk, ka mācījāties tieši kovida pandēmijas laikā...

– Jā, tas bija izaicinoši, jo nācās mācīties attālināti. Nebija viegli, jo ar skaņu strādāt attālināti ir grūti. Taču mums kopā ar pedagogi Irīnu Kulakovu, kura šobrīd ir klaviermūzikas nodaļas vadītāja, izdevās atrast iespējas, ar godu un cieņu izģājam šim periodam cauri. Esmu pateicīga savai pedagogei par spēcīgām zināšanām, kuras tagad man palīdz darbā.

Vai uzreiz atradāt darbu specialitātē?

– Pēc diezgan intensīvām studijām jutos izdegusi, bija iestājusies tāda kā personības krīze. Arī darba iespējas tobrīd nebija tik labas. Tas bija pārdomu laiks, ko gribu darīt, kā turpināt savu dzīvi. Jo mainīt dzīvi manā vecumā bija liela uzdrīkstēšanās. Tas bija laiks, kad pievērsos garīgiem jautājumiem. Sāku arī nedaudz komponēt. Kad pārdomām veltītais gads bija pagājis, sāku meklēt darbu. Gribēju strādāt tieši mūzikas skolā, jo tur ir cita darba specifika, nekā vispārīglītojošajā skolā vai bērnudārzā. Spriedu, ka ne jau tādēļ mācījos spēlēt Baha fūgas, lai strādātu bērnudārzā. Gribēju vairāk. Sāku iesniegt savus CV. Sākumā tuvāk Rēzeknes apkaimei, kur bija dzīvoklis, arī vecāki un ģimene. Tajā brīdī vīrs uz kādu laiku aizbrauca strādāt uz Balviem. Viņš ir dzimis balvenietis. Nolēmu pamēģināt atrast darbu šeit, ne uz ko daudz necerot. Taču diezgan drīz atsaucās mūzikas skolas vadība, piedāvājot man darbavietu, kas bija atbrīvojusies. Jau pēc nedēļas sāku strādāt šeit par klavieru klases skolotāju. Dieva ceļi ir neizdibināmi, un viņš mani ir atvedis uz Balviem. Nu jau rīt trešais darba gads Balvu Mūzikas skolā.

Vai bija grūti sākt mācīt bērnus, kurus iepriekš mācījis kāds cits pedagogs?

– Man iedalīja dažāda vecuma bērnus: bija gan pirmā klase, gan vecāki – septītās, astotās klases – audzēkņi, kurus vajadzēja gatavot eksāmenam. Bija samērā grūti. Paša sākumā pedagogam tas ir diezgan izaicinoši. Taču šīs grūtības pārvarēju. Zināmā mērā tās veicināja manu izaugsmi, jo sāku vairāk ticēt saviem spēkiem. Otrajā gadā jau sāku domāt par bērnu sagatavošanu konkursiem, mēģinot ievērot, kuri audzēkņi sevi labāk parāda ieskaitēs, kuriem ir labākas muzikālās spējas un atmiņa. Tagad, trešajā gadā, jau visiem bija jāpiedalās valsts konkursā. Lepojos, ka manu audzēkni izvirzīja valsts konkursa otrajai kārtai Rēzeknē, kur ieguvām 3.vietu. Tas ir liels gods. Arī nesen notikušajā Latgales Jauno pianistu konkursā Balvos divas manas audzēknes ieguva 3. vietas. Uzskatu, ka tas ir diezgan ātrs progress. Šajā darbā ieguldu daudz laika un pūļu. Tā ir liela manas dzīves daļa, un kaut kādā brīdī tas sāk atalgoties. Tagad latīņa ir pacelta augstāk un tā būs jānotur.

Lai sagatavotu audzēkņus konkursiem, mūzikas skolas pedagogi nereti darbam velta ne tikai darba dienas, bet arī brīvdienas. Vīrs neiebilst, ka lielu daļu brīvā laika un visus vakarus pavadāt darbā?

– Skolotājiem ir savs darba grafiks. Papildus laiku reizēm prasa audzēkņu sagatavošana konkursam. Vīrs saprot, ka tas ir mans darbs, viņš redz, ka tā ir mana sirdslieta. Tāpēc, protams, neiebilst. Viņam pašam ir sava sirdslieta – sports.

Foto - no personīgā arhīva

Mainīt profesiju nekad nav par vēlu. Trešo gadu strādājot par klavieru skolotāju, Ļubova atzīst, ka izvēli mainīt profesiju nenožēlo. Tagad viņa dara sirdij tuvu darbu, kas sniedz gandarījumu un prieku.

Tāpēc mēs viens otru saprotam.

Nenožēlojat, ka tik krasi mainījāt dzīvi?

– Nē, nemaz. Balvos jutos kā savās mājās. Pat nezinu, vai Rēzeknē tā kādreiz esmu jutiesies. Nemaz vairs negribas uz turieni tik bieži braukt. Šeit sācies jauns, pozitīvs dzīves periods. Te esmu satikusi daudz jauku cilvēku.

Kā jūs uzņēma mūzikas skolas kolektīvs?

– Ļoti silti. Vadība ļoti atbalstīja. Šeit ir ļoti jauks, atbalstošs kolektīvs. Pozitīvi cilvēki. Katrs ir sava darba entuziasts, gūst panākumus konkursos. Tas motivē neatpalikt. Atbalstu no kolektīva saņemu joprojām. Šeit ir ļoti labvēlīgi apstākļi jaunajiem speciālistiem.

Nepietrūkst Rēzeknes, kur ir vairāk kultūras dzīves iespēju?

– Nereti kopā ar kolēģiem braucam uz “Goru”. Tagad man ir vairāk iespēju aizbraukt arī uz kultūras pasākumiem Vidzemē – uz Alūksni, uz Cēsīm, kur arī ir koncertzāle, jo tagad dzīvoju tuvāk.

Savulaik, intervējot vienu no Balvu Mūzikas skolas skolotājām, jautāju, kādu mūziku viņa labprāt klausās mājās? Viņa atbildēja, ka mājās mūziku neklausās, bet atpūšas no tās...

– Tagad patiešām jau šķiet, ka mūzikas dzīvē ir ļoti daudz, tāpēc labāk pievērsos citiem hobijiem. Bija periodi, kad pievērsos komponēšanai. Bet tagad gribas kaut ko citu, piemēram, aizbraukt pie dabas, palasīt grāmatu.

Vai joprojām komponējat?

– Pašlaik nē, jo man ir citas prioritātes. Tagad domāju, kā realizēt savas kompozīcijas, kā parādīt tās arī citiem, jo notis krājas uz plauktiņa, bet mūzika dzīvo, kad to spēlē un klausās. Manuprāt, šī mūzika ir diezgan skaista, un to ir vērts paklausīties. Tās ir klavieru miniatūras ar polifonijas elementiem.

Nekad nekur neesat savus skaņdarbus iesniegusi?

– Esmu attālināti piedalījusies starptautiskos konkursos un ieguvusi arī godalgotas vietas, bet to īpaši neaizvēlu. Tas vairāk manai pašapziņai, ka es to varu.

Kas ir grūtākais un kas – patīkamākais, mācot klavierspēli bērniem?

– Patīkami ir redzēt audzēkņu izaugsmi, sasniegto rezultātu. Piemēram, atnāk bērns, kuram ir problēmas ar ritmu, ar koncentrācijas spējām. Pēc gada redzu, ka viņš jau spēlē labāk, ka ir progress, un to pamana arī kolēģi. Tad pārņem gandarījums, ka ieguldītais laiks, enerģija un zināšanas atalgojas. Arī ieskaitēs, klausoties, kā bērns muzicē, redzot, ka viņam ir spējas un viņš savā izpildījumā ieviesis tās smalkās nianšes, ko esmu lūgusi, pilnīgi skudriņas pārscrien pār kauliem. Tad nodomāju, – tas ir ieguldītā darba vērts.

Arī grūtību ir daudz. Mūsdienu bērnu paaudzei pietrūkst motivācijas nopietni pievērsties instrumenta spēlei. Viņi vairāk to uztver kā pulciņu nevis skolu. Motivāciju meklējam dažādos veidos. Dažkārt pielietoju humoru, cenšos, lai bērnam stundā nav garlaicīgi. Reizēm nākas parunāties ar bērnu kā psihologam, ja viņam tobrīd nav garastāvokļa. Traucē, protams, arī *gadžeti*. Bērniem zūd koncentrēšanās spējas. Ja viņš dzīvo kaut kur savās domās, grūti kaut ko iemācīt.

Daudz kas atkarīgs no vecākiem. Kā veidojas sadarbība ar viņiem?

Foto - no personīgā arhīva

Lepojas ar audzēkni. 29. janvārī valsts konkursa 2. kārtā Rēzeknē Ļubovas audzēkne Elza Indrika izcīnīja 3.vietu. Skolotāja lepojas ar audzēkņu sasniegumiem, jo tie atspoguļo viņas ieguldīto darbu.

– Tas ir viens no galvenajiem faktoriem, no kā atkarīgi rezultāti. Sevišķi bērniem, kuri piedalās konkursos. Ja mājās ir spēlēts, ja viņš ir vests uz papildus nodarbībām, rezultāti būs. Arī pārējo bērnu sekmes atkarīgas no ģimenes. Ja ģimenē nav disciplīnas, ja netiek audzināts bērna raksturs, tad nav arī rezultātu. Tad viņam nav koncentrēšanās spēju un nav apziņas, ka mācīties ir svarīgi.

Kā bērna vispārējā attīstību ietekmē mūzikas instrumenta apguve?

– Neirobiologi ir izpētījuši, ka veidojas jaunas neironu saites. Mūzikas instrumenta apguve attīsta arī matemātisko domāšanu, jo mūzikā matemātika ir ļoti svarīga. Tā ir daļa no mūzikas. Tas veicina arī emocionālo attīstību. Regulāra spēlēšana un disciplīna viennozīmīgi audzina raksturu. Tas ir tāpat kā sportā. Tikai regulāri trenējoties, var gūt panākumus.

Vai esat ļoti stingra skolotāja?

– Tagad esmu kļuvusi nedaudz stingrāka. Sākumā gribējās iepatīkties bērniem, tādēļ biju jauka un mīļa. Tagad saprotu, ka tas nesniedz rezultātu. Taču ar mūsdienu bērniem nedarbojas arī metode “kā ar mietu pa pieri”. Iespējams, agrāk tas strādāja, bet tagad bērni ir kļuvuši jūtīgāki, pat flegmātiskāki. Taču esmu ļoti prasīga skolotāja. Esmu perfekcioniste. Nepaauģstinot balsi, uzstājīgi prasu darīt to, ko lieku. Kādam sanāk, kādam nesanāk.

Vai spēlēt klavieres var iemācīt visiem?

– Protams, kaut kādai muzikālajai dzirdei ir jābūt, bet to var arī uztrenēt, kā jebkuru iemaņu. Tikai jābūt arī vēlmei, jo negribētos mūziku mācīt ar varu. Tāpēc jāraisa interese, jārada labvēlīgi apstākļi un pozitīva gaisotne. Tad bērns atveras un sāk kaut ko darīt pats.

Nereti pusaudža posmā bērni pamet mācības mūzikas skolā, jo to vairs nevēlas. Kā viņus motivēt pabeigt iesākto?

– Pusaudža vecums ir viens no grūtākajiem posmiem, kad bērnam gribas pamest mūzikas skolu. Šim periodam cauri gājuši visi. Es arī savulaik, kad kļuva par grūtu, vairākas reizes gribēju pamest mūzikas skolu. Vecāku atbalsts toreiz man palīdzēja, disciplinēja. Par to, lai bērns tiktu cauri šim posmam, nepametot skolu, vairāk jā rūpējas vecākiem. Varbūt pat jāpieslēdz psihologs, jārunā ar viņu. Nereti redzu, ka bērniem pietrūkst komunikācijas. Viņiem gribas parunāt. Vēlāk viņi nožēlo, ka pametuši mūzikas skolu. Tāpēc ir jāpalīdz tikt pāri šim posmam.

Ko jums patīk darīt brīvajā laikā?

– Labprāt atrodos dabā. Vasarā tā ir sēpošana, ogošana, pastaigas. Obligāti līdzās jābūt ezeram, upei, jo ūdens man palīdz relaksēties. Vasarās ar vīru dodamies makšķerēt. Tajā ir savs azarts. Braucam uz Alūksnes ezeru, uz kādu atpūtas vietu, kur ir iespēja nozvejot lielākas zivis. Taču man nav pacietības zemledus makšķerešanai. Vienreiz pamēģināju, man pietika. Kādreiz paceļojam tepat pa Latviju. Atpūšamies Jūrmalā. Braucu klausīties koncertus uz “Goru”. Plānojam aizbraukt arī tālākā ceļojumā. Redzēs, kā sanāks.

Ekspresintervija

Ziedos dvēsele atpazīst sevi

DACE
GRĀVĪTE
no
Lazdukalna
pagasta

Kas, Tavuprāt, ir ģimene?

– Tā ir skaistākā un dārgākā bagātība, ko cilvēks šajā dzīvē var iegūt. Esmu bezgala pateicīga par to, ka man blakus ir tik saprotoša un lieliska mamma, kura jebkurā situācijā spēj atrast mierinājuma un atbalsta vārdus. Tikpat ļoti man ir paveicies ar tēti, kurš ir neticami gudrs un dāsns, vienmēr mēģinādams darīt visu iespējamo, lai jebkura mana vēlēšanās piepildītos. Ļoti palaimējies, ka man ir arī pats labākais brālis, kurš vienmēr ir iedvesmas avots un stiprais plecs, vienmēr atbalsta un iepriecina mani.

Kādi ir Tavi iecienītākie ziedi?

– Mana dvēsele atpazīst pati sevi, ieraugot peonijas, kas atspoguļo spēju ziedēt krāšņi un skaisti, vai baltas rozes, kas, būdamas sirds gaišuma un tīrības simbols, atklāj, cik svarīgi būt sirsnīgam un nesavtīgam cilvēkam. Lielākā laime ir dāvināt skaistus ziedus citiem, jo, sniedzot skaistumu apkārtējiem, mēs to pavairojam.

Ko šopavasār esi iesējusi?

– Esmu centusies iesēt labestības un empātijas sēklas, jo ticu, ka apkārtējā pasaule ir mūsu dvēseles atspulgs, jo ne velti Imants Ziedonis ir teicis, ka svarīgākais, ko cilvēks var izdarīt, ir nevis pārmainīt pasauli, bet gan sevi. Tieši šī iemesla dēļ vienmēr esmu vēlējusies radīt vidi, kas, līdzinoties emocionāli bagātīgam dārzam, atspoguļo tikai labās īpašības. Protams, saprotu, ka, lai kaut kas izaugtu, nepieciešams ilgs laiks, tāpēc vienlaikus esmu audzējusi arī pacietības augu.

Kāda no pēdējā laikā izlasītajām grāmatām rosināja pārdomas?

– Alberta Bela romāns “Būris”. Lai gan šo literāro darbu biju iepazinusi jau iepriekš, pārlasīdama to vēlreiz, atklāju vēl citas nozīmīgas atziņas, vienlaikus aizdomājoties par to, cik diemžēl viegli ir ieslodzīt sevi neredzamā bailu un aizspriedumu būrī. Esmu pārliecināta, ka ikviens literārais detektīvs, izlasot šo grāmatu, uzdos sev retorisku jautājumu: “Vai varu dzīvot, savu vērtību un uzskatu vadīts, vai tomēr esmu iesprostots paša veidotā konformisma būrī?”

Ar ko asociējas saulaina vasaras diena?

– Ar laika pavadīšanu mājās, ja iespējams, jo esmu no tiem cilvēkiem, kuriem daudz tikamāks šķiet apmācies laiks. Manuprāt, dienā, kad saule ir paslēpusies aiz mākoņiem, cilvēks daudz labāk var izjust savu iekšējo pasauli, vienlaikus sadzirdot savas domas. Tomēr, ja izvēlos pavadīt saulainu vasaras dienu laukā, tad man tā noteikti asociējas ar ūdeni un peldēšanos, lai atvēsinātos.

Ja ilustrētu grāmatu, kas būtu uz titulvāka?

– Tas noteikti būtu veidots, iedvesmojoties no minimālisma, piemēram, balts, tīrs fons ar melniem vai pelēkiem burtiem. Šāds dizains ir labākais jebkurai grāmatai, jo nesniedz nekādas atbildes lasītājam pirms laika, ļaujot tās izdomāt pašam literatūras entuziastam. Varbūt tā domāju arī tadēļ, ka pati neesmu mākslas vai gleznošanas piekritēja, jo man nepiemīt tāds talants. Daudz labāk patik izpausties vārda mākslā, jo saprotu, ka tā ļauj tekstam vienkārši būt, neuzspiežot cita cilvēka redzējumu un vērtības.

Par ko ikdienā mēdzat skumt un priecāties?

– Cenšos priecāties par visu, ko dzīvē sniedz, bet vislielāko laimi, protams, sagādā dažādu savu mērķu sasniegšana. Ja nākas skumt, tad nekad to neizraūdu apkārtējiem, jo uzskatu, ka nespēja tikt galā ar sevi, neaizskarot apkārtējo cilvēku emocijas, ir izteikta vājuma pazīme.

Vai mēdz neatbildēt uz telefonzvaniem?

– Jā, bieži vien gadās neatbildēt uz ziņām vai zvaniem, kas lielākoties ir apzināts lēmums meklēt mieru. Pati daudz labāk jūtos rakstot, nevis zvanot, jo, manuprāt, tā var precīzāk noformulēt, ko vēlos pateikt, reizē ļaujot pārdomāt informāciju. Sazvanos tikai ar ļoti šauru cilvēku loku, kuri man ir īpaši. Nogurdina apziņa, ka mūsdienās cilvēkam ir jābūt nepārtraukti sasniedzamam, jo tas bieži vien traucē izjust pašreizējo mirkli.

Jauna un darbīga

15.maijs – Starptautiskā ģimenes diena. Svētki ikvienam, jo katrs nākam no savas ģimenes. Iespējams, jaunībā ne vienmēr novērtējām savu tuvo cilvēku atbalstu, sapratni, beznosacījuma mīlestību, bet ar gadiem saprotam, ka ģimene un savējo klātesamība ir viens no lielākajiem un vērtīgākajiem sasniegumiem, ko dzīvē varam piedzīvot. Ne vienmēr, protams, ir viegli prast uzturēt labas attiecības ar tuvajiem cilvēkiem, toties gūstam pamatīgu dvēseles pieredzi, kas ikdienā māca piedot, piekāpties, kādu reizi noklusēt un nolikt savas vēlmes otrajā plānā. Lai skaisti ģimenes kopābūšanas svētki katrā mājā un katrā sirdī!

Domu lidojums ir līdzīgs

“Kopumā esam bagāta ģimene – mums ir trīs bērni, brāļi ar kuplām ģimenēm un ļoti labi draugi, kuriem ir daudz bērnu, bet mums – krustbērnu. Starptautisko ģimenes dienu īpaši nekad neesam atzīmējuši, vairāk svinam Mātes dienu,” teic DAIGA un ILGVARS KEIŠI no Briežuciema pagasta.

Abi laulātie ir dzimuši un auguši laukos. Daiga savu bērnību pavadīja Briežuciema pagastā, bet Ilgvars – Baltinavā. Skolas gados viens par otru bija tikai dzirdējuši, jo pagasti jau nav tik lieli un viens otru apmēram zina, kaut arī personīgi nav pazīstami. Pabeigusi Briežuciema pamatskolu un Rekavas vidusskolu, Daiga devās uz Jelgavu studēt ekonomiku. Pēdējā studiju kursā uzsāka savu pirmo darba pieredzi Rīgā, kur nostrādāja aptuveni pusgadu, absolvēja augstskolu un saņēma darba piedāvājumu dzimtajā pusē. Pārāk ilgi nevilcinoties, piedāvājumam piekrita. Dzīvoja pie vecākiem, palīdzēja viņiem lauku un ikdienas darbos, strādāja. 2013.gadā negaidīti un diezgan traģiski Daigas tētis devās aizsaulē. Tas bija liels trieciens visai ģimenei un apkārtējiem. Lielākais izaicinājums bija abām ar mammu, jo palika saimniekot vienas. “Protams, brālis daudz palīdzēja, paldies viņam par to! Arī citi līdzcilvēki iesaistījās, cik varēja. Agrie rīti, kad bija jāceļas pirms darba, lai izslauktu 9 govīs un padarītu citus darbus, vai, atgriežoties no balles, rīta agrumā jādodas uz darbiem, nevis gultu, bija izaicinoši,” atminas Daiga.

Arī Ilgvars tajā pat laikā izmēģināja savu veiksmi Rīgas dzīvē, taču diezgan ātri saprata, ka tas nebūs īsti piemērots viņam. Atgriezās atpakaļ dzimtajās mājās, pastrādāja gan par sporta organizatoru Baltinavā, gan par domes deputātu, taču sirdī juta lauksaimnieka aicinājumu. Ikdienā, protams, kā jau visi, palīdzēja vecākiem mājas darbos. Viņam, kā atklāj Daiga, patīk skatīties, kā, arot zemi, tā “apmet kūleni”.

Abi jaunieši reiz kafejnīcā draugu lokā pavadīja jauku vakaru un saprata, ka ir satikts īstais cilvēks, ar ko turpmāk vēlas būt kopā. Ilgi nevilcinoties, pēc viena gada draudzības Ilgvars izteica Daigai bīdinājumu, un 2017.gada 7.jūlijā viņi kļuva par Keišu ģimeni. “Sapratām, ka domu lidojums ir līdzīgs, gadu skaitlis arī abiem jau bija tāds, ka nav ko vilkt garumā. Mums bija kolosālas kāzas ar vislabākajiem vedējiem, ar tradīcijām un humoru, ar izdomu un super jautru ballīti līdz rīta gaismai, un, kā jau Latgalē pienākas, trīs dienu garumā! Lai neapvainojas neviens no tiem, pie kā esam piedalījušies kāzu svinībās kā viesi, mums pašiem šķiet, ka mūsu kāzas ir vislabākās, kurās esam bijuši!” pārliecināta Daiga.

Pēc kāzām jaunais pāris izveidoja savu mājvietu dzīvokli Briežuciemā, paralēli bieži brauca gan palīdzēt, gan ciemos uz vecāku mājām. Tur viņiem patika, lai arī bija apgrūtināti bieži braukāt, jo, kā paši dažkārt smējās, mājās sanāca tikai nakšņot. Laika gaitā piedzima divas meitiņas, un jaunā ģimene pārcēlās uz dzīvi Daigas dzimtajās mājās “Medīnos”, jo viņas mammu piemeklēja smagas veselības problēmas. Līdzekļus un spēkus ieguldīja, lai māju paplašinātu un padarītu skaistāku un mājīgāku. “Visu smago darbu lielākoties Ilgvars izdara pats – izprojektēja, izrēķināja, izplānoja un arī uzbūvēja. Protams, milzīgu artavu ar savu pieredzi un palīdzību būvniecībā sniedza arī Ilgvara tētis Aigars. Es varēju tikai nedaudz kaut ko pakomentēt vai darīt vieglākus darbiņus, jo gaidīju mūsu trešo atvasi, dēliņu. Viņš arī bija tas dzinulis, kas deva motivāciju un spēku ātrāk pabeigt remontus. Un tā arī bija, no slimnīcas mūs abus divus atveda jau uz jaunu istabu un pabeigtu māju,” atceras Daiga.

Ar cieņu un mīlestību

Šobrīd viņi ir kļuvuši par piecu cilvēku ģimeni, par ko, kā paši atzīst, ir neizsakāms prieks un lepnums. Dzīve laukos, kā ne vienreiz vien ir pārliecinājušies, nav rožu dārzs, taču te ir daudz svaiga gaisa un var atrast klusumu un mieru, kad vien gribas. “Kādreiz man nebija milzu pārliecības, ka vēlos atgriezties un dzīvot laukos, taču dzīve tā iegrozījās. Meitenes bieži ir jautājušas, kāpēc mēs nedzīvojam pilsētā, savukārt Ilgvars dažkārt nopūšas, ka nav realizējis savu sapni par māju Baltinavā. Nekad nezinām, ko dzīve mums piespēlēs. Te ir labi, tikai nedaudz uztraucamies par bērnu nākotni – kāda būs situācija ar skolām, kāda vispār ar laiku būs dzīve pierobežā? Ēl arī par to, ka mūsu bērniem nav tik daudz izaugsmes iespēju kā lielajās

pilsētās, kur ir daudz vairāk gan dažādu pulciņu, gan nodarbību. Šobrīd cenšamies bērniem dot to, ko varam,” stāsta bērnu mamma. Meitenes vecāki ved uz deju nodarbībām Balvos, kas nav viegli, jo tas ir gan milzīgs laiks, gan degvielas resurss. Toties meitām patīk, un tas ir galvenais. Arī dēlam vecāki gribētu nodrošināt interešu izglītību, taču uz vietas lielu iespēju nav, kas nozīmētu braukt uz Balviem, Kārsavu vai Rēzekni. Runājot par bērnu audzināšanu, mamma un tētis atzinīgi novērtē Ilgvara vecāku atbalstu: “Vecmamma Skaidrite ir pretimnākoša, bērnus un mazbērnus mīloša, nekad neatsaka savu palīdzību un vienmēr uzņem savās mājās mazbērnus ar atplestām rokām un atvērtu sirdi. Viņa ir tā, kas mūs, vecākus, dažkārt palaiž brīvsoli. Ilgvara tētis Aigars arī no visas sirds un dvēseles mīl savus mazbērnus, ir palīgs visos mūsu lauku darbos, ja vien rodas tāda nepieciešamība.”

Taujāti, ko gribētu bērniem iemācīt, vecāki atzīst, ka lielākā viņu misija šobrīd ir izaudzināt savus bērnus par labiem cilvēkiem: “Tas nav viegli, un pat nezinām, kā to pareizi darīt, bet mēs cenšamies. Savus bērnus audzinām, šķiet, stingri, bet tajā pat laikā ar cieņu un lielu mīlestību, arī palutinām, bet saprāta robežās. Nezinām, kā ir citās ģimenēs, bet mēs saviem bērniem, piemēram, nesakām: “Aiznes savu krūzi!” vai “Palīdzi brālim!” Mēs sakām: “Lūdzu, aiznes savu krūzi!”, “Lūdzu, palīdzi brālim!” Tas mazais vārdiņš ‘lūdzu’ nav sarežģīts, bet, šķiet, ka labi strādā un skan cieņpilni. Arī mēs savstarpēji cenšamies būt laipni un saprotoši, uzticami un labākie draugi viens otram.”

Raksturi un intereses

Bērni, kā atklāj vecāki, ir diezgan dažādi, bet tajā pat laikā ļoti līdzīgi. Vārdi Keišu ģimenes jaunākajai paaudzei sākas ar burtu “K”, un tā nav sakritība, bet apzināts lēmums. Vecākajai meitai Kristīnai ir 7 gadi, viņa ir emocionālākais un jūtīgākais bērns. Arī īpašāka, jo piedzima vājdzirdīga, līdz ar to daudz piedzīvojusi un izdzīvojusi, lai varētu iekļauties mūsdienu sabiedrībā un skolā. Bet, paldies Dievam, viss ir labi. Dažreiz ģimenē ir jāpiedomā, kā, piemēram, viņai aizrādīt, jo meita visu ļoti ņem pie sirds, ātrāk izplūst asarās. “Kristiāna ir ļoti sirsnīga, laipna un mīļa, nav skopa ar vārdu ‘paldies’, bez iemesla var apskaut un iedot buču. Viņai patīk vairāk mākslinieciskas lietas – zīmēt un, protams, arī dejot. Dažkārt, protams, izvēlas neko nedarīt, jo mīļas ir arī mūsdienu tehnoloģijas, kas dikti ‘pievelk’. Abas ar mūsu tagad aizrāvušās ar vingrošanu, vienai labāk sanāk tiltiņš, otrai – ritentiņš vai nostāvēt uz rokām,” stāsta mamma.

Vidējai meitai Katrīnai, ģimenes mazajam spridzeklītim, ir pieci gadi. Vecākiem reizēm šķiet, ka viņā mit maziņš velniņš, bet dažbrīd var būt mierīgāka par mierīgu: “Viņa ir ļoti prātīga un gudra savam vecumam. Katrīnai patīk mājas darbi. Bieži prasa, ko var palīdzēt, viena var sakārtot visas istabas, pieskatīt mazāko brāli un vēl aiziet uz kūti salasīt olas. Jau kopš agras bērnības viņai mūždien kaut kas atgadās – var pakrist uz līdzenas vietas, vienīgajai kādā pasākumā var iekost lapsene pie acs, var kaut ko apgāzt, izgāzt pat tad, ja šķiet, ka nav ko. Reizēm tas uzjautrina, bet reizēm jau šķiet par traku. Katrīnai interesē mūzika, diezgan labi trāpa notīs un reizēm pati atver klavieres un sāk kaut ko spēlēt. Savukārt svešākā sabiedrībā viņa ir ļoti piesardzīga, kļūst pavisam mierīga un kautrīga.”

Krišjānis jeb, kā mamma sauc, ģimenes saules stariņš tieši vecāku kāzu gadadienā – 7.jūlijā – svinēs 3.dzimšanas dienu. Dēls vienmēr izdomā kādus “pigorus” vai izdarības, kas uzjautrina. Kā jau puika, viņš mēdz vaktēt, kad tētis kaut kur brauks ar traktoru. Vienu dienu, kā atklāj mamma, atbraucis no bērnudārza, dēls sapratis, ka tētis bez viņa ir braucis ar traktoru, jo tas atradās citā vietā, un tad bijuši pārmetumi.

Ģimenē vecāki un bērni daudz lietas dara kopā. Piemēram, cep pankūkas, maļ gaļu kotletēm, plauj zāli. Bērniem patīk kaķi, suņi un vistas, bet, kad aizbrauc pie babas un dzeda, bauda savu mini zooloģisko dārzu, kas ierīkots par prieku mazbērniem. Tur var samīļot kāmišus, jūrascūciņas, pabarot zivtiņas akvārijā un apskatīt daudz dažādu papagaiļus.

Neatņemama ikdienas sastāvdaļa ir saldu sapņu vēlēšana un samīļošanās pirms došanās gulēt. Tad ir dažreiz jāsamiļojas, jāsabučojas un jānovēl saldi sapņi. Ir sevišķi vakaros, kad bērni zina, ka tētim otrā dienā jādodas uz darbu un viņu nesatiks, jo aizbrauc agri no rīta.

Ģimene laukos

Foto - no personīgā arhīva

Atpūtas brīdī. “Lai katra māja vienmēr ir piepildīta ar mīlestību, lai kopā pavadītie brīži ir kā saules pielieti lauki – silti un gaiši! Lai darbi vieno, nevis šķir, un katrs vakars atnes mieru sirdī!” tuvojoties Starptautiskajai ģimenes dienai, novēl Daiga un Ilgvars.

Gūst pieredzi putnkopībā

Ilgu laiku ģimene dzīvoja bez lauksaimniecības dzīvniekiem, kūtis stāvēja tukšas, un saimnieki domāja, kādu pielietojumu ēkām atrast. Govis negribēja, jo saprata, ka būs “piesieti” mājām, jo ir vēl jauni un dienas grafiki ar dažādiem pasākumiem un braucieniem ir neprognozējami. “Ideja par vistu audzēšanu pagājušā gada ziemā mums radās spontāni. Vienkārši vienu dienu ieraudzīju internetā kādu rakstu par vistām un šķita – kāpēc nē? Vieta ir, tikai nedaudz jāpāremontē un jāpielāgo vistām, ko Ilgvars arī izdarīja. Domājām – nopirksim vistas, un business tik zels! Bet nekā... Tad sākās interesantākais... Nav viss tik vienkārši, jo mēs visu gribējām oficiāli un pareizi, pēc visām prasībām. Esam bioloģiska saimniecība, un, kā izrādās, Latvijā ir praktiski neiespējami nopirkt bioloģiski audzētas vistas. Labi, domājām pirsim jaunputnus, nedaudz pagaidīsim, un būs pirmās oliņas – nedrīkst! Izrādās, bioloģiskas saimniecības, lai būtu bioloģiskas vistas un olas, drīkst iegādāties tikai diennakti vecus cāļšus vai izinkubēt cāļšus paši. Mēs izvēlējāmies variantu par diennakti veciem cāļšiem. Sākām meklēt, kur tādas var iegādāties, bija nepieciešama saskaņošana ar Sertifikācijas un testēšanas centru, kas ir mūsu saimniecības uzraugošā institūcija, lai atļauj cāļšus iegādāties un pirt no konkrēta pārdevēja. Tā nu šim visam *izbūrušies* cauri, tikām pie saviem pirmajiem ‘čehu cāļšiem’ jeb “Dominant” šķirnes dējējvistu cāļiem. Vistas ir gan melnas un baltas, gan brūnas un raibas, dēj dažādu krāsu olas. Lai būtu patiesi bioloģiskas vistas un olas, barojam putnus ar savā saimniecībā saražotām granulām no pašu izaudzētiem graudiem, zirņiem un griķiem. Šobrīd no dažiem desmitiem putnu esam palielinājuši skaitu līdz aptuveni 260 vistām. Iespējams, nākotnē to skaitu varētu vēl palielināt. Jāatzīst, ka, uzsākot vistu audzēšanu, šķita, ka viss būs ļoti vienkārši – pieber barību, pielej ūdeni un tik gaidi olas, bet nē, tā nebūt nav! Vistām ir daudz un dažādas saslīmšanas, un izrādās, ka viņas arī ēd kā zirgi, un, ja laikus nesavāksi olas, tās var kļūt par barību pašām vistām. Katrā saimniekošanā ir savi zemūdens akmeņi, arī vistu audzēšana nav tik vienkārša, kā no malas varbūt izskatās,” atklāj saimniece. Prieku saimniekošanā sagādā klienti, kuri, nogaršojot “Mediņu” BIO olas, novērtē un slavē to garšu un dzeltenuma krāsu, jo, kā zināms, to nevar salīdzināt ar veikālā nopērkamajām olām. “Mediņu” olas ir iecienītas gan z/s “Amatnieki”, gan “Rekovas Dziernovu” virtuvēs, gan ikvienā mājāsaimniecībā, kur cep kūkas un pīrāgus, kur novērtē produkta kvalitāti. Arī Keišu ģimenes radi un draugi nepaliek bešā. Saimniecība reģistrēta PVD un ir saņēmusi atļauju olu realizācijai. Kā smeļ saimniece, nekādu putnkopības skolu viņi nav beiguši, visu apgūst pašmācības ceļā, piemēram, ik pa laikam attālināti klausās kursus “Zoom” platformā.

Foto - no personīgā arhīva

Keišu ģimene. “Ko nozīmē dzīve laukos jaunai ģimenei? Tas ir diezgan liels izaicinājums! Protams, mēs neesam ne pirmie, ne pēdējie, kas esam izdarījuši savu izvēli par labu laukiem,” teic trīs bērnu vecāki.

Foto - no personīgā arhīva

Radoša ciemošanās pie babas un dzeda. Tā kā vecmamma ir bērnodārza skolotāja, viņa vienmēr izdomā, kā savus luteklišus izklaidēt gan ar līmēšanu un zīmēšanu, gan krāsošanu un spēlēm, gan, protams, dažreiz arī ar pamācīšanu.

Atpūta no ikdienas

Ikdiena vecākiem aizrit dažādos darbos – Daiga dienas daļu pavada, strādājot pie datora, daļu – pie vistām, dārziem un puķēm. Ilgvars ir šoferis uz NMPD mašīnas, paralēli apstrādā lauksaimniecības zemi un uzņemas saimniecības atjaunošanas darbus. “Lai aizbēgtu no ikdienas, kas nav tik skaista, kā varbūt izskatās no malas, par tradīciju esam ieviesuši ikgadējo ģimenes izbraucienu novembrī. Jau trīs gadus apmeklējam dažādus Igaunijas SPA, protams, cik nu vecāki ar trim maziem bērniem SPA var izbaudīt, toties vismaz vides maiņa un bērniem lieli prieki un emocijas uz ilgu laiku. Gribētos aizceļot arī kaut kur tālāk, bet ziemā pagaidām tas ir ļoti sarežģīti, kā arī nevaram vienoties par galamērķi, jo es gribu uz siltu pludmali ar palmām, bet Ilgvars – uz kalniem ar sniegu (joks)! Divatā ik pa laikam apmeklējam kādu koncertu “Gorā” vai arī Alūksnes Kultūras namā. Daudz svinam svētkus gan mūsmājās, gan braucam ciemos. Pati cenšos piedalīties un kaut kur aizbraukt kopā ar folkloras kopu “Upīte”. No sirds žēl, ka Ilgvars ar visām dzīves pārmaiņām ir pametis novārtā mūziku, jo kādreiz ļoti labi spēlēja ģitāru un klavieres. Iespējams, kopā ar bērniem atkal atsāks,” ar cerību teic Daiga.

Foto - no personīgā arhīva

Vistas. “Reizēm pasmejamies, ka esam izvēlējušies dārgu hobiiju – lauksaimniecību. Cerams, ka būs arī labāki laiki, labvēlīgāki laikapstākļi graudaugiem un dārziem,” teic saimnieki.

Brīvbrīdi sagatavoja A.Socka

Mātes dienas pasākums Stacijas pamatskolā

Ļauj man šodien uzsmaidīt – tikai Tev...

Pagājušajā piektdienā Stacijas pamatskolā notika sirsnīgs pasākums, veltīts Mātes dienai, kurā skolēni ar mīlestības pilniem vārdiem, jestrām dejām un skanīgām dziesmām sūtīja vissiltākos sveicienus un mīli apskāva savas māmiņas.

Stacijas pamatskolas direktore RUTA BUKŠA savā uzrunā uzsvēra, ka pavasarim pieder gan saules stari, gan lietutiņš, gan arī smaids, bērnu čalas un mīlestība. Tomēr viena lieta ir pateikt: “Es Tevi mīlu”, bet pavisam kas cits – to pierādīt ar saviem vārdiem. Stacijas pamatskolā viens no lielākajiem darbiem, kā skolēni demonstrē mīlestību, ir Mātes dienas pasākuma organizēšana, kurā tiek gan apsveiktas māmiņas, gan bērni parāda to, cik zinoši un talantīgi viņi ir. “Daudz paveikts, bet pamazām domās esam jau pie mācību gada noslēguma. Un šis ir istais brīdis, lai īpaši pateiktos bērniem, kuri nesuši savu, skolas un viņu ģimenes vārdu ārpus izglītības iestādes. Tādēļ ļoti lepojos, ka mums ir garš saraksts ar skolēniem, kuriem šodien pasniegsim diplomus par sasniegumiem mācībās un konkursos,” gandarīta R.Bukša.

Jāpiebilst, ka jau tradicionāli bērniem tika sagādāts arī finansiāls atbalsts, par ko šogad parūpējās Stacijas pamatskolas absolventi – Jānis Kuzma, Mārtiņš Baltais, Kristaps Apinis, Sarmīte Kuzma, Māra Igaune, Dairis Usenieks, Jānis Horns, Gatis Žvarts, Alise Ozere un Anita Veinberga.

Pasniedz diplomus. Viens no iepriecinošākajiem brīžiem pasākumā noteikti bija, kad Stacijas pamatskolas direktore Ruta Bukša pasniedza diplomus 27 skolēniem un 22 skolēniem-sportistiem (daži saņēma divus diplomus), kuri ar panākumiem piedalījušies ar mācību jomu saistītos konkursos un olimpiādēs. Diplomu saņēma arī Stacijas pamatskolas 4.klases skolniece Eliza Timofejeva par iegūto 2.vietu angļu valodas olimpiādē.

Vada pasākumu. Par pasākuma vadīšanu parūpējās paši Stacijas pamatskolas skolēni – Lāsma Semjonova un Daniils Popkovs.

Uzstājas “Cielaviņa”. Mātes dienai veltītajā pasākumā deju bija īpaši daudz. Attēlā redzami vecāko klašu skolēni no Stacijas pamatskolas deju kolektīva “Cielaviņa”, kas ar šādu nosaukumu un isti latviskiem deju soļiem priecē jau otro gadu desmitu.

Lai skan! Klātesošie varēja novērtēt arī bērnu sagatavotos dziesmu priekšnesumus, tostarp Vanesas Čupčukas (attēlā – pa kreisi) un Kristiānas Ceriņas izpildījumā. Jāpiebilst, ka sagatavoties šādiem priekšnesumiem un uzstāties publikas priekšā bērni mācās mūzikas stundās, tostarp ar individuālu pieeju katram skolēnam.

“Mēs bijām trīs māsiņas”. Par īpaši jautru priekšnesumu parūpējās attēlā redzamie 9.klases skolēni – vienmēr atsaucīgie un pozitīvie Edijs Lazdiņš Uzulnieks (no kreisās puses), Eduards Bežans un Alans Čupčuks, kuru priekšnesums bija sakombinēts no dziesmas “Mēs bijām trīs māsiņas”, kas pakāpeniski pārgāja uz “Vella kalpu” filmā dzirdamo slaveno dziesmu “Trīs vīri”! Jāuzsver, ka šie puīši ir vienīgie, kuri šogad absolvēs Stacijas pamatskolas 9.klasi.

Modes priekšnesums. Skolā darbojas arī vizuāli plastiskās mākslas pulciņš, kurā bērni apgūst visdažādākās lietas. Attēlā redzams, kā skolēni šajā pulciņā sagatavojuši un Mātes dienā demonstrēja interesantus tērpus no lietussargiem paredzēta materiāla, kam piestiprināti CD diskus mēness un puķu formās.

Improvizācijas teātris. Pasākumā uzstājās arī skolas improvizācijas teātris, kuru vada skolotāja Aina Zelča. Šoreiz teātra dalībnieki savā priekšnesumā iesaistīja lielas, mikstas lelles!

Saviļņojošs brīdis. Viens no pasākuma saviļņojošākajiem mirkļiem bija, kad bērni devās pasniegt ziedus savām māmiņām. To steidza darīt arī Markuss Ivanovs, kurš redzams kopā ar savu māmiņu Sintiju.

Lappusi sagatavoja A.Ločmelis, foto – A.Kirsanovs

Svarbumbu celšana

Labo Latvijas rekordu

Ar medaļām. Attēlā redzami trīs mūspuses svarbumbu cēlāji, kuri sacensībās ar augstiem panākumiem pārstāvēja Balvu novadu – Jānis Dokāns, Sergejs Arbuzovs un Ainārs Dokāns.

9.maijā Olainē notika Latvijas Sporta veterānu (senioru) savienības 63.pašvaldību sporta spēles svarbumbu celšanā – armijas raušanas vingrinājumā 12 minūtes ar neierobežotu roku maiņu. Vecuma grupā “60+” svara kategorijā līdz 85 kilogramiem 2.vietu izcīnīja Sergejs Arbuzovs, 16 kilogramus smago svarbumbu uzraujot 263 reizes. Ainārs Dokāns vecuma grupā “45+” svara kategorijā līdz 85 kilogramiem ieguva 2.vietu, 24 kilogramu svarbumbu uzraujot 221 reizi. Savukārt Jānis Dokāns triumfēja šajā pašā vecuma grupā un svara kategorijā palika nepārspēts un ieguva 1.vietu, 24 kilogramu svarbumbu uzraujot 247 reizes, tādējādi arī labojot sev piederošo Latvijas rekordu. Jāpiebilst, ka sacensībās piedalījās vairāk nekā septiņdesmit veterāni no vienpadsmit novadiem. Balvu novads kopvērtējumā ieguva 6.vietu.

Svaru stieņa spiešana guļus

Mājup pārved sešas medaļas

“Ziemeļlatgales Sporta centra” komanda. Attēlā no kreisās puses – Kirils Logins, Andris Aleksejevs, Vineta Sirmā, Igors Aleksejevs un Ilmārs Buliņš.

9.maijā Ugālē noslēdzās Latvijas atklātais čempionāts svaru stieņa spiešanā guļus, kurā veiksmīgi startēja arī “Ziemeļlatgales Sporta centra” komanda.

Grupā “Seniori 2” svara kategorijā līdz 74 kilogramiem Igors Aleksejevs izcīnīja 2.vietu (rezultāts – 110 kilogrami). Šajā pašā grupā svara kategorijā līdz 83 kilogramiem 3.vietu izcīnīja Andris Aleksejevs (rezultāts – 110 kilogrami). Grupā “Seniori 3” svara kategorijā līdz 93 kilogramiem sudraba medaļas vērtu 2.vietu ieguva Ilmārs Buliņš (rezultāts – 120 kilogrami). Grupā “Seniores” svara kategorijā līdz 57 kilogramiem nepārspēta palika un 1.vietu izcīnīja Vineta Sirmā (rezultāts 47,5 kilogrami), kura ieguva arī 3.vietu absolūtajā vērtējumā. Savukārt vīriešu grupā svara kategorijā “120 + kilogrami” Kirils Logins ierindojās 2.vietā (rezultāts – 165 kilogrami).

Atgriezoties pie publicētā

Noticis divu dronu trieciens

L a i k r a k s t a
“Vaduguns” pagājušajā numurā jau rakstījām, ka 7.maija agrā rītā Latvijas teritorijā no Krievijas ielidoja vairāki bezpilota lidaparāti.

Sākotnēji tika ziņots, viens drons ietriecās naftas uzglabāšanas objektā Rēzeknē (attēlā). Tomēr pēc veiktajām sākotnējām procesuālajām darbībām notikuma vietā un piesaistīto ekspertu dronu atlūzu izpētes kopsakarībā ar dienestu rīcībā esošo informāciju, Valsts policija noskaidrojusi un oficiāli apstiprina, ka naftas uzglabāšanas objektā bijuši divu dronu triecieni. “Kriminālprocess pēc piekritis nodots tālākai izmeklēšanai Valsts drošības dienestam. Ja iedzīvotājiem ir kādi materiāli saistībā ar notikušo (video, fotoattēli vai jebkāda cita informācija), aicinām ar tiem nedalīties sociālo mediju vietnēs, bet gan vērsties Valsts drošības dienestā. Visi šie materiāli tiek analizēti kopskatā ar dienestu rīcībā esošo informāciju un var noderēt izmeklēšanā. Pateicamies iedzīvotājiem par sadarbību un sniegtajām ziņām. Vienlaikus Valsts policija turpina darbu paaugstinātas reaģēšanas gatavības režīmā, nodrošinot nepārtrauktu situācijas uzraudzību un operatīvu reaģēšanu ciešā sadarbībā ar iesaistītajiem dienestiem,” informē likumsargi.

Saistībā ar naftas uzglabāšanas objektā notikušo dronu incidentu Valsts policijā tika uzsākts kriminālprocess pēc Krimināllikuma 10.nodaļas – noziegumi pret valsti. Tāpat atgādinām, ka situācijās, kad tiek fiksēts aizdomīgs drons vai tā atlūzas, iedzīvotājiem nekavējoties jāzvana uz tālruņa numuru 112, norādot notikuma vietu, laiku un citu zināmo informāciju. Nekādā gadījumā nedrīkst nokritušajam dronam tuvoties!

Nepalaid garām!

Atvērto durvju dienas

17.maijā Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienests (VUGD) svinēs savu dzimšanas dienu – ugunsdzēsības Latvijā 161.gadadienu. Tādēļ šajā dienā, kā arī 18. un 19.maijā ugunsdzēsības depo visā Latvijā notiks Atvērto durvju dienas.

Tāpat jāpiebilst, ka 19. maijā no pulksten 10 līdz 17 Latvijas Ugunsdzēsības muzeja apmeklējums Rīgā, Hanzas ielā 5, būs bez maksas! Apmeklējuma laikā skolēniem būs iespēja iepazīt ugunsdzēsēju glābēju ikdienu, apskatīt VUGD tehniku un aprīkojumu, praktiski izmēģināt, cik sver ugunsdzēsēju glābēju ekipējums, pārbaudīt, vai iespējams 45 sekunžu laikā uzvilkt aizsargtērpu un piedalīties interaktīvās sarunās par drošu rīcību dažādās situācijās. Lai plānotu apmeklētāju plūsmu un katram ciemiņam ugunsdzēsēji glābēji varētu veltīt laiku un uzmanību, izglītības iestāžu grupām nepieciešams iepriekš pieteikties tajā struktūrvienībā, kurā vēlas ciemoties. Priecājamies, ka savos svētkos varam aktualizēt drošības jautājumus un iepazīstināt ar ugunsdzēsēja glābēja profesiju,” uzsver VUGD pārstāvji.

Ugunsdzēsības depo kontakti un Atvērto durvju dienu kontaktpersonas atrodamas VUGD interneta mājaslapā www.vugd.gov.lv. Lai pieteiktos apmeklējumam mūspusē, izmantojiet šādu informāciju: Balvu daļa – Ezera iela 37, Alvis Romāns, tel.nr.: 27890639; Tilžas postenis – Raiņa iela 21, Emīls Koniševs, tel.nr.: 26392531; Viļakas postenis – Tautas iela 13, Raivis Bondars (zvanīt no 16.maija – 26611848) vai Emīls Koniševs (zvanīt līdz 15.maijam – 26392531)!

Informē robežsardze

Ciemiņi no Vācijas

Attēlā (no labās puses): Pededzes robežapsardzības nodaļas priekšniece pulkvežleitnante Jeļena Zitāne, Viļakas pārvaldes priekšnieka vietnieks robežkontroles un imigrācijas jautājumos Sandris Buliga, Viļakas pārvaldes priekšnieks pulkvedis Mareks Ļahnovičs un Vācijas Federatīvās Republikas pārstāvji.

5.maijā Valsts robežsardzes Viļakas pārvaldi apmeklēja Vācijas Federatīvās Republikas vēstniecības delegācija un Aizsardzības atašejs.

Vizītes laikā Pededzes robežapsardzības nodaļā delegācija iepazinās ar Viļakas pārvaldes uzdevumiem, darba rezultātiem, pastāvošajiem riskiem, kā arī sadarbības jautājumiem ar citām institūcijām. Tāpat tika apskatīts robežsardzes rīcībā esošais bruņojums, tehniskie līdzekļi un zaļās robežas infrastruktūra. Robežsargi delegācijai demonstrēja arī Nacionālo bruņoto spēku izveidotos pretmobilitātes šķēršļus, uzsverot to nozīmi valsts drošības stiprināšanā. Noslēgumā delegācija devās uz Latvijas–Igaunijas–Krievijas robežu krustpunktu.

Lappusi sagatavoja A.Ločmelis, foto – no personīgā arhīva

Izstādes atklāšana

Veltījums preses brīvības dienai

Irēna Tušinska

Aprīļa nogalē Balvu Centrālajā bibliotēkā atklāja kolekcionāres, redaktore, korektore, filoloģijas zinātņu maģistres SKAIDRĪTES SVIKŠAS izstādi “Ieskats pasaules avīzēs”, kas veltīta Pasaules preses brīvības dienai 3.maijā. Dažādu valstu laikrakstus, to līdzības un atšķirības bibliotēkās izstāžu zālē varēs aplūkot līdz 30.maijam.

Tā kā pati kolekcijas autore slimības dēļ nevarēja ierasties, viņas sagatavoto prezentāciju piedāvāja noklausīties bibliotēkas direktore Ruta Suseja: “Šo pasaules avīžu kolekciju iepazīnu jau pirms vairākiem gadiem, vēl strādājot Rēzeknes pilsētas centrālajā bibliotēkā. Ir brīnīšķīgi, ka par šo avīžu kolekciju varam pastāstīt arī plašākai sabiedrībai.”

R.Suseja atgādināja, ka S.Svikša ir daudzu grāmatu redaktore, kā arī laikraksta korektore, tāpēc ir cieši saistīta ar laikrakstu izdošanu. Arī izstādes atklāšanas datums netika izvēlēts nejauši, jo ik gadu 3.maijā dažādās valstīs atzīmē Pasaules preses brīvības dienu. “Šī izstāde ir mūsu veltījums šai dienai. Tā atgādina mums par vārda spēku, par informācijas daudzveidību un par to, cik dažāda un tajā pašā laikā vienota ir mūsu pasaule laikrakstu lappusēs,” atklājot izstādi, teica Balvu Centrālās bibliotēkas speciāliste sabiedrisko attiecību un radošajā jomā Viktorija Terentjeva.

Tikai puse no kolekcijas

R.Suseja atklāja, ka ideja radīt šādu kolekciju autorei radās nejauši, stāstot par avīzes veidošanu jauno žurnālistu pulciņa dalībniekiem Maltas Bērnu un jauniešu centrā. Pašai no ārzemju ceļojumiem pārvedot dažādus valstu avīzes, kā arī lūdzot to izdarīt draugiem un kolēģiem, maz pamazām tapa kolekcija ar 80 valstu laikrakstiem. “Tā kā Balvu Centrālās bibliotēkas izstāžu zāle nav liela, tajā izvietota tikai puse no kolekcijas – 40 valstu laikraksti. Te apskatāmas viseksošotiskākās un visinteresantākās S.Svikšas kolekcijas avīzes: Āzijas, Eiropas, Āfrikas, Austrālijas, ASV, Meksikas un citu pasaules valstu preses izdevumi. Atliek tikai nākt un skatīties, pētīt un salīdzināt ar Latvijas nacionālajiem laikrakstiem un mūsu pašu “Vaduguni”, ko arī var aplūkot šajā izstādē,” rosināja R.Suseja.

Izstādes apmeklētāji varēja uzzināt par dažādām mums neierastām laikrakstu veidošanas niansēm, kurioziem, izplatītākajām kļūdām un pat sapņu skaidrojumu. Kolekcijas autore savā prezentācijā minējusi arī 19. gadsimta jauno žurnālistikas principu dibinātāja Džozefa Pulicera profesionālo testamentu: “Tikai patiesa atbildības sajūta glābj žurnālistiku no verdziskas izdabāšanas bagātajiem, kurus vada egoistiski mērķi un kuri rīkojas pretēji sabiedrības interesēm.”

Atklāj neparastus faktus

Izstādes apmeklētāji varēja uzzināt arī interesantus faktus par dažādu valstu laikrakstiem. Piemēram, amerikāņu žurnālists Bils Koilens no Sarasotas 20 gadus publicēšanai vietējā avīzē sacerēja laika ziņas dzejas formā. S.Svikša savā kolekcijā savākusi arī dažādus ar drukāto presi saistītus rekordus. Piemēram, vismazākās avīzes, kas izdota Lielbritānijā, izmērs ir 32 X 22 milimetri. Izrādās, periodiskie izdevumi iznāk arī Antarktīdā. Interesanti, ka kopš 1970.gada ASV Nacionālais bibliotēku dienests laiž klajā neredzīgiem lasītājiem domātu žurnālu “Playboy” Braila rakstā, kas sastāv no oriģinālā žurnāla publikācijām, taču bez attēliem. Klātesošos pārsteidza arī fakts, ka kāds laikraksts publicē līdzjutības ar mirušo fotogrāfijām, kā arī jaundzimušo portretus tuvplānā. Savukārt Ķīnā ir izgudrots robots–korespondents.

Neparasti ir arī avīžu nosaukumi. Piemēram, 19.gadsimtā Ukrainā izdeva laikrakstu, kura nosaukums saturēja 22 vārdus. Kolekcijas autore pētījusi rakstu un fotogrāfiju izvietojumu, kā arī virsrakstu garumu un fotogrāfiju saturu dažādos pasaules laikrakstos. Klātesošie uzzināja, ka avīzes mēdz būt elpojošas un neelpojošas. To nosaka, cik teksta satur konkrētais laikraksts. Avīze var būt pārblīvota ar tekstu vai arī nē. No tā atkarīgs, cik viegli vai sarežģīti to lasīt. Kolekcionāre pētījusi arī dažādu laikrakstu 1.lapas – to līdzības un atšķirības. Lielu uzmanību viņa pievērsusi publicētajām fotogrāfijām, to apstrādes kvalitātei un saturīgumam, konstatējot, ka dažkārt avīzes vietu aizpilda ar *tukšbildēm*, kas nenes nekādu informatīvu slodzi. Vai arī līdzās vienu otram ievieto fotogrāfijas ar minimālam atšķirībām. S.Svikša pētījusi arī izmantotos drukas šriftus, lielo burtu un pēdiņu izmantošanu, kā arī citas nianses, kam lasītāji ne vienmēr pievērš uzmanību.

Savukārt taujāta, cik veidu laikraksti lasītājiem pieejami

Foto - I.Tušinska

Rāda S.Svikšas sagatavoto prezentāciju. Stāstot par kolekciju, R.Suseja atklāja dažādas laikrakstu izdošanas nianses, kam parasts lasītājs ikdienā nepievērš uzmanību, toties pamana korektori un redaktori. Izrādās, šobrīd Latvijā ir ļoti daudz grāmatu rakstītāju, bet akūti trūkst redaktoru un korektoru. Šādu apgalvojumu R.Suseja dzirdējusi, piedaloties grāmatizdevēju asociācijas pasākumā.

Foto - I.Tušinska

svarīgākās politiskās ziņas, ko papildina Valsts prezidenta Donalda Trampa fotoattēls.

Viena no vadošajām ASV avīzēm. Parasti laikrakstu 1.lappuses vēsti par tā brīža aktuālākajiem notikumiem. Arī šī ASV laikraksta “The Times” numura pirmajā lapā atspoguļotas

Foto - I.Tušinska

Gan atšķirīgas, gan līdzīgas. Laikrakstiem visā pasaulē ir daudz līdzību, bet vēl vairāk – atšķirību. Piemēram, japāņu avīze jālasa no otra gala.

Grāmata – kļūdu labojums. Skaidrītes Svikšas grāmatā “Ska-bar-(d)ziņas” aplūkotas izplatītākās preses izdevumos un grāmatās sastopamās gramatikas un stila kļūdas. Grāmatu papildina Sandras Vuļas karikatūras. R.Suseja sola, ka drīzumā šī grāmata būs pieejama arī BCB lasītājiem.

Foto - I.Tušinska

Interesanti

Senāk Ķīnā, noraidot rakstu, ko nevēlas publicēt, laikraksta “Zimbao” redaktors autoram veltīja šādus vārdus: “*Labais saules un mēness brāli! Tavs kalps nokritis pie tavām kājām, skūpstot zemi, pa kuru tu staigā, un lūdzot atļaut man nākt un dzīvot. Mums bija tas gods lasīt Tavu vērtīgo manuskriptu, ko mēs arī izdarījām, sajūsmas pārņemti. Zvēru pie manu senču atliekām, ka nekad mūžā neesmu lasījis neko tik emocionāli savijīgojošu. Ar bailēm un trīsām sūtu to atpakaļ. Ja es publicētu šo dārgumu, imperators pavēlētu, lai tas paliktu par paraugu uz visiem laikiem un lai es nekad neuzdrošinātos publicēt neko, kas būtu zemākā līmenī. Ņemot vērā manu pieredzi literārajā jomā, zinu, ka šādas pērles gadās redzēt reizi desmit tūkstošos gadu. Tāpēc es atgriežu to tev. Piedod.*

Nolietu galvu tavā priekšā, Tava kalpa kalps redaktors.”

Sapņu tulks

Ja sapnī redzi avīzi – ilgojies pēc jaunām ziņām.
Avīzi lasīt – no tālienes saņemsi ziņu.
Avīzi pasūtīt – apmierināsi savu ziņkāri.
Avīzi saplēst – sliktas ziņas dabūt.
Laikrakstu kiosks – nepatīkšanas.
Laikrakstu pirkt – brīdinājums nemaisīties politikā.
Tajā kaut ko ietīt – tu esi negodīgs.
Avīzi iznēsāt – visur tiks cauri sveikā.

Informē VID

Noderīga informācija par darbu vasaras brīvlaikā skolēniem un viņu vecākiem

Ari 2026.gadā vecākiem ir tiesības saglabāt nodokļa atvieglojumu par bērniem, kuri strādā tikai vasaras brīvlaikā, ir vecumā līdz 19 gadiem un mācās vispārējās, profesionālās, augstākās vai speciālās izglītības iestādē.

Nodokļa atvieglojumi vecākiem

Ja bērns līdz 19 gadu vecumam turpina mācības un strādā tikai vasaras brīvlaikā (no 1.jūnija līdz 31.augustam), vecākam nav algas nodokļa grāmatiņā jāsvītro ieraksts par bērnu kā apgādājamo, un atrašanās vecāka apgādībā arī netiks pārtraukta automātiski. Tādējādi arī tad, ja bērns vasaras brīvlaikā strādā, vecāks saglabā atvieglojumu par apgādībā esošu personu – vecāka algas daļa, ko neapliek ar nodokļiem, ir 250 eiro mēnesī.

Savukārt tiem vecākiem, kuru bērni līdz 19 gadu vecumam mācās un strādā arī mācību gada laikā, bērna atrašanās apgādībā tiek pārtraukta automātiski – tiklīdz skolēns uzsācis darba attiecības. Ja skolēns pārtrauc strādāt, vecākiem, izmantojot VID Elektroniskās deklarēšanas sistēmu (EDS), pašiem bērns jāatjauno apgādībā. Lai apgādību atjaunotu, nepieciešams vecāka apliecinājums (vai darba līgums) par to, ka skolēna mēneša ienākums nepārsniedz atvieglojuma apmēru jeb 250 eiro.

Nodokļu samaksas nosacījumi

Nodokļu samaksas nosacījumi ir atkarīgi no tā, kāds nodokļu maksāšanas režīms ir skolēna darba devējam:

✓ Vispārējais nodokļu maksāšanas režīms

Ja skolēns strādā pie darba devēja (arī pie mikrouzņēmumu nodokļa maksātāja) vispārējā nodokļu maksāšanas režīmā, tad darba devējs no algas maksā iedzīvotāju ienākuma nodokli 25,5% un valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas 34,09%.

Sociālās iemaksas neveic, ja skolēns ir jaunāks par 15 gadiem. Citos gadījumos 10,50% darba ņēmēja sociālo iemaksu daļu darba devējs ietur no skolēna algas, savukārt 23,59% sociālo iemaksu daļu darba devējs maksā no saviem līdzekļiem.

✓ Darba devējs ir lauksaimnieks

Ja skolēns vasarā saņem sezonas laukstrādnieku ienākumu, strādājot lauku darbos, skolēna ienākumam tiek piemērota nodokļa likme 15%, bet ne mazāka kā 0,70 eiro katrā nodarbinātības dienā. Nav atsevišķi jāietur sociālās iemaksas.

Piemēram, ja kopējā saņemamā atlīdzība par mēnesi ir 500 eiro un nevienā no dienām tā nav mazāka par 4,70 eiro, ienākums, ko saņems skolēns pēc laukstrādnieku ienākuma nodokļa nomaksas, būs 425 eiro.

Algas nodokļa grāmatiņa

Skolēni var izmantot algas nodokļa grāmatiņu, atzīmējot

tajā ienākuma gūšanas vietu, kurā piemēro neapliekamo minimumu un nodokļa atvieglojumus.

Skolēni, kuri strādās vasaras mēnešos vispārējā nodokļa maksāšanas režīmā, var izvēlēties – atzīmēt darba devēju vai nē. Savukārt, saņemot sezonas laukstrādnieku ienākumu, algas nodokļu grāmatiņā darba devēju atzīmēt nevar un ienākumiem nevar piemērot iedzīvotāju ienākuma nodokļa atvieglojumus.

Savukārt, ja algas nodokļa grāmatiņā atzīmēts darba devējs, tad darba devējs algai piemēro neapliekamo minimumu 550 eiro mēnesī.

Piemēram, ja saņemamā atlīdzība ir 780 eiro un ir piemērots mēneša neapliekamais minimums 550 eiro, skolēns pēc nodokļu samaksas saņem 660,33 eiro.

Ja darba devējs nav atzīmēts un saņemamā atlīdzība ir 780 eiro, skolēns pēc nodokļu samaksas saņem 520,08 eiro.

Ja algas nodokļa grāmatiņā darba devējs nav atzīmēts, tad darba devējs gada laikā saņemtajai algai pirms nodokļu ieturēšanas nedrīkst atskaitīt neapliekamo minimumu. Taču pēc tam, nākamajā gadā no 1.marta līdz 1.jūnijam iesniedzot gada ienākumu deklarāciju, skolēns var saņemt atpakaļ pārmaksāto iedzīvotāju ienākuma nodokļa daļu.

Algas nodokļa grāmatiņa ir pieejama tikai elektroniski EDS, un visas darbības, kas tajā veicamas, notiek elektroniski. Plašāka informācija par elektronisko algas nodokļa grāmatiņu pieejama VID timeklvietnes sadaļā “Algas nodokļa grāmatiņa”.

Noderīga informācija

Jautājumu gadījumā aicinām zvanīt uz VID konsultatīvo tālruni +37167120000 vai uzdot jautājumu rakstiski savā EDS kontā, sadaļā “Sarakste ar VID”.

Jaunieši, kuri iecerējuši vasaras mēnešos strādāt, noderīgu informāciju atradīs arī Valsts nodarbinātības aģentūras un Valsts darba inspekcijas timekļa vietnēs.

Informē PVD

Atgādinājums mājputnu turētājiem par biodrošību

Laikā, kad pieaug augsti patogēnās putnu gripas risks, Pārtikas un veterinārais dienests (PVD) mājputnu turētājus, neatkarīgi no tā, cik mājputnu ganāmpulkā – viens vai vairāki, aicina neaizmirst par biodrošību. Mājputnus drīkst turēt tikai slēgtās telpās vai teritorijā ar ūdensnecauraidīgu jumtu, lai nepieļautu saskari ar savvaļas putniem.

Pārtikas un veterinārais dienests (PVD) aicina mājputnu

turētājus būt piesardzīgiem un ievērot biodrošību, lai nepieļautu mājputnu saskarsmi ar augsti patogēno putnu gripu, savukārt iedzīvotāji ir aicināti ziņot PVD par atrastiem mirušiem savvaļas putniem.

Augsti patogēnā putnu gripa ir akūta, ļoti lipīga putnu infekcijas slimība, kurai raksturīga augsta mirstība. Vīrusa rezervuāri un izplatītāji dabā ir savvaļas putni, sevišķi ūdensputni, kam slimība var noritēt bez raksturīgajām pazīmēm. Mājputni var inficēties, nonākot kontaktā ar inficētajiem savvaļas putniem, to izdalījumiem un fekālijām. Tāpat putnus var inficēt ar piesārņotu ūdeni, barību vai priekšmetiem (apaviem, apģērbu, inventāru), uz kuriem nonācis vīruss.

Lai pasargātu mājputnus no saslimšanas, jāievēro biodrošība – tie jātur, jābaro un jādzirdina tikai slēgtās telpās vai teritorijā, kas nosepta ar ūdensnecauraidīgu jumtu un norobežotiem sāniem, novēršot savvaļas putnu un savvaļas ūdensputnu piekļuvi. Mājputnus var izlaist tādās ganībās vai pastaigu laukumos, kuru sāni ir norobežoti, lai novērstu savvaļas putnu un savvaļas ūdensputnu piekļuvi.

Tāpat jāraugās, lai putnu novietnei nepieklūst nepiederošas personas; tiktu lietots darba vai maiņas apģērbs un apavi personām, kuras nonāk kontaktā ar putniem; barojot un dzirdinot mājputnus, netiktu izmantots virszemes ūdenstilpēs iegūts ūdens; barības un pakaišu uzglabāšanas vietai nevarētu

Aicinājums

Lūdzu, ziņojiet par gredzenotiem mājas strazdiem!

Latvijas Universitātes Bioloģijas institūta Ornito-
loģijas laboratorijas pētnieki jau septīto sezonu veic
pētījumu par mājas strazdiem (*Sturnus vulgaris*).

Pētījums notiek Engures ezera apkārtnē un Gulbenes novada Stradu pagasta Zeltalejā. Līdzšinējie pētījumi parādījuši, ka Latvijas mājas strazdi uz ziemošanas vietām ceļo divos dažādos veidos – daļa ligzdošanas vietas pamet uzreiz pēc mazuļu izvešanas no ligzdas jau jūnijā un ceļo līdz Lietuvai, Polijai un Vācijai, kur barojas ar ienākušos augļu ražu. Pie mums jūnijā beigās savukārt ierodas strazdi no Somijas un Karēlijas, kas barojas pie mums. Savukārt otra daļa ir iemanījušies palikt pie mums – Latvijas ligzdošanas vietās līdz pat septembrim-oktobrim un tad vienā papēmienā aizlidot līdz ziemošanas vietām – Britu salām. Uz turieni rudenī aizlido arī tie mūsu strazdi, kas jūnijā veica starpmigrāciju. Ja pie mums ir silta ziema kā 2024./2025. gadā, tad daži mājas strazdi paliek ziemot Latvijā. Viens no Zeltalejas parauglaukuma (Gulbenes novada Stradu pagasta) strazdiem tad ziemoja Ventspils apkārtnē. No apgredzenotajiem mājas strazdiem pētnieki saņem ziņas par vienu no apmēram 80 apgredzenotiem strazdiem. Tādēļ katrs gredzenota putna atradums ir ļoti svarīgs. Īpaši, ja mājas strazdiem ir KRĀSAINS gredzens, liels lūgums par to paziņot Oskaram Keišam (oskars.keiss@lu.lv , 29236300) un vēl pateicīgāki, ja strazdu ar krāsaino gredzenu būs iespējams sagūstīt un noņemt datu uztvērēju (ģeolokatoru) un putni atkal atlaist brīvībā. Latvijas Universitātes Bioloģijas institūta Putnu gredzenošanas centrs būs ļoti pateicīgs arī par ikviena gredzenota putna ziņojumu, kam zināms gredzena numurs.

2025.gadā mājas strazds bija gada putns, pērn vairākās Latvijas skolās ar mūsu, pētnieku padomu tika taisīti strazdu būri un izveidoti būrišu parauglaukumi pie skolām (Ropažos, Degumniekos, Ieriķos, Rankā un Briežuciemā). Strazdu būru parauglaukumu veidošana un to izpēte ir lielisks sākums skolēnu pētnieciskajiem darbiem un pirmajiem soļiem zinātnē.

Dr. biol. OSKARS KEIŠS, pētījuma vadītājs,
LU Medicīnas un Dzīvības zinātņu
fakultātes Bioloģijas institūta vadošais pētnieks

piekļūt savvaļas putni.

Mājputnus arī aizliegts izlaist dabīgas izcelsmes ūdenstilpēs, izņemot mākslīgi izveidotās ūdenstilpnes, kurās ir nodrošināta to norobežošana, kas nepieļauj savvaļas putnu un savvaļas ūdensputnu piekļuvi, un šīs ūdenstilpnes izmanto tikai mājas ūdensputnu sugām.

Par visiem gadījumiem, kad ir aizdomas par mājputnu saslimšanu, nekavējoties jāziņo veterinārārstam vai PVD.

Iedzīvotāji ir aicināti ziņot par atrastiem mirušiem savvaļas putniem, īpaši ūdensputniem, zvanot uz PVD uzticības tālruni-automātisko atbildētāju 67027402 vai informējot tuvāko PVD pārvaldi. Ziņojot lūdzam precīzi aprakstīt putna liķa atrašanās vietu vai nosaukt koordinātes.

Šogad Latvijā laboratoriski izmeklēti 24 atrasti miruši savvaļas putni, janvārī četriem no tiem konstatēta augsti patogēnā putnu gripa H5N1. Mājputniem šogad saslimšana nav konstatēta, tomēr inficēšanās risks saglabājas nemainīgi augsts, jo augsti patogēnā putnu gripa turpina plaši izplatīties citās Eiropas valstīs, tostarp Igaunijā un Lietuvā

ILZE MEISTERE, PVD Sabiedrisko attiecību daļas vadītāja

✓ Mājputni jātur slēgtās telpās, novēršot kontaktu ar savvaļas putniem un dzīvniekiem.

Apsveikums

Lai notiek tā, kā vēlas Tava sirds,
Lai atspīd saule tad, kad lietus līst,
Lai atskrien vējš, kas bēdas aiznes līdz,
Lai Tev ar smaidu atnāk katras dienas rīts.
Lai spēka pietiek vienmēr kalnā iet,
Lai mīļie līdzās, kas Tev roku sniedz!

Vissirsnīgākie sveicieni, labas veselības vēlējumi skaistajā
dzīves jubilejā **Olģertam Punduram!**
Vilmāra Šakina medību kolektivs

Pērk

**SIA “Mežusili” pērk meža
īpašumus, cirsma, izcirstus
meža īpašumus (3000 eiro/hā).
Tāl. 28282021.**

Pērk mežu, lauksaimniecības
zemi. Tāl. 29386009.

**IEPĒRK
MAJLOPUS**
-AUGSTAS CENAS
-SAMAKSA TŪLĪTĒJA
-ELEKTRONISKIE SVARI
tel. 27777733
www.galaspartrade.lv

**Z.s “Strautiņi
iepērk mājlopus.**
Samaksa tūlītēja. Labas cenas.
Tāl. 29411033.

PĒRK
meža īpašumus un augošu
koku izstrādes tiesības
visā Latvijā.
1828 | 28009911
priedesag.lv

Paziņojums

16.maijā plkst. 10.00 ČILIPĪNES kapu
TERITORIJAS sakopšanas talka.
LŪGUMS ŠĶIROT ATKRITUMUS!

Pārdod

Pārdod sēklas, pārtikas kartupeļus
ar piegādi. Tāl. 27763888.

Pārdod telīti. Tāl. 26401778.

Skaldīta malka. Cena
37 EUR/berkubā. Piegādes apjoms
līdz 7 berkubiem. Ir sausā. Ir
maisos. Tāl. 25543700.

Pārdod visa veida nomales, malku
un zāgmateriālus.
Tāl. 25609841.

Pārdod skaldītu, sausu malku.
Tāl. 26550272.

Skaldīta malka ar piegādi,
4,5 m³ – 250 eiro.
Tāl. 29418841.

Pārdod Nissan Note, hečbeks,
2011.g., TA 12.2026., 3200 eiro, un
garāžu Ezera ielā. Tāl. 26464408.

Dažādi

Zāgē, skalda malku. Tāl. 23205101.

Dažāda pielietojuma ēku un telpu
remontdarbi. Santehnikas,
elektroapgādes u.c. darbi.
Tāl. 26374897.

KAPU VIETAS
LABIEKĀRTOŠANAS, betonēšanas
darbi. Tāl. 25742429.

KAPU LABIEKĀRTOŠANA.
VEIC VISUS KAPU
APSAMNIEKOŠANAS DARBUS.
TĀLR. 27873800.

Atvadu vārdi

Viss ir tik kluss un mierīgs kļūvis,
Tik liela gaisma dvēselē plūst...
NATĀLIJA GARĀ (dz. Rasima)
20.06.1961. – 10.05.2026.

Natālija dzimusi Ludzas rajona Mežvidu
pagasta Rulānu ciemā Annas un Bronislava
Rasimu ģimenē, kurā jau auga brālis Leons.
Mācījusies Ludzas rajona Mežvidu 2.
astotņgadīgajā skolā, Kārsavas vidusskolā.
Studējusi Daugavpils pedagoģiskajā institūtā
(vēlāk Daugavpils Universitātē) – ieguvusi
krievu valodas, literatūras un latviešu valodas
skolotāja kvalifikāciju, vēlāk maģistra grādu pedagoģijā un sociālo zinību
skolotāja kvalifikāciju.

Visas savas aktīvā darba gaitas Natālija pavadījusi Rugāju vidusskolā
– gan kā krievu valodas skolotāja, klases audzinātāja, gan arod biedrības
priekšsēdētāja un ārpusklases darba organizatore, kā arī novada krievu
valodas metodiskās apvienības vadītāja. Natālijas dzīvesprieks un
radošums varēja izpausties teātra pulciņa un latgaliešu valodas
nodarbībās, ļoti novērtējam viņas kā speciālā pedagoga atbalstu.

Atnākot uz Rugājiem, Natālija sastapa arī savu mūža mīlestību Edgaru
un kopā izaudzināja meitas Ingu un Elīnu.

Kolēģi Natāliju atcerēsies kā cilvēku ar siltu sirdi, gudru padomu un
neizslikstošu labestību. Ikviens, kurš Natu sastapa, jūta viņas mieru,
cilvēcību un spēju pateikt labos vārdus īstajā brīdī. Viņas spēja iedrošināt,
uzmundrināt un pamanīt skaisto ikdienā ir tas, kā mums, kolēģiem,
pietrūks visvairāk.

**Izvadīšana no dzimtajām mājām Mežvidu pagasta Rulānu ciema
“Ceriņiem” 14.maijā plkst. 11.00. Skolotāju zemes klēpī guldīsīm
Vecpiragovas kapos.**

**Atvadāmies ar pateicību un cieņu par kopā pavadīto laiku un
izsakām līdzjūtību Natālijas Garās tuviniekiem.**
RUGĀJU VIDUSSKOLAS KOLEKTĪVS

Es – tajā dzērvju kāsi, kas debesu
plāvās zaro,
Es– tajā rasas lāsē, kas asterēs
novakaro,
Es – tajā saulespuķē, kur vasaras
dvēselei mājas,
Ar plaukstošo pumpuru smaržu jūs
atvadās uzrunāju.

Kad pavasara klusumā izskan
atvadu vārdi, mūsu visdziļākā
līdzjūtība **Ingai, Alvim
Šubeniekiem un tuviniekiem,**
māmiņu, sievasmāti, vecmāmiņu
NATĀLIJU GARO mūžības ceļā
pavadot.
Bijušie klasesbiedri un audzinātāja

Vēl koptais dārzs mans ziedēs
Un baltie bērzi skums.
Te viss, kas darīts, paliek,
Es nešķiršos no jums.

Šis pavasaris nesis smagu
zaudējumu. Lai gaišas atmiņas un
tuvinieku atbalsts palīdz pārciest
skumju brīdi.
Izsakām līdzjūtību **Edgaram,
Ingai, Elinai un ģimenēm,** pavadot
NATĀLIJU GARO mūžībā.
Kaimiņi – Inga, Ainārs, Lāsma,
Raivis

Raudāt nevajaga... Skumstiet, tikai
skumstiet...
Tur, kur beidzas taka, slejas jauni
jumi.
Ziedu kalna galā noraudzišos
dienām,
Nepalikšu malā – nepalikt man
vienam. (I.Bērsone)

Kad negaidot strauji pātrūcis
NATĀLIJAS GARĀS dzīves
pavediens, skumstam kopā ar
**Edgaru, meitu Ingas un Elīnas
ģimenēm, māmiņu un
pārējiem mīļajiem.**
Pērkonu un Kadakovsku ģimenes
Rugājos

Šalc vējiņš,
Dūc bites,
Svilpi strazdi,
Un ābeles zied un raud.
(F.Bārda)

Kad pavasari mostas visa daba,
atlido dzērves, viss plaukst un zied,
ar skumjām izsakām visdziļāko
līdzjūtību **audzinātājam Ingai
Šubeniecei un Odrijai, kā arī visai
NATĀLIJAS GARĀS ģimenei** šajā
smagajā brīdī, kad pēkšņi jāatvadās
no mīļās māmiņas un vecmāmiņas
uz visiem laikiem.
Rugāju vidusskolas pirmsskolas
izglītības grupiņas “Mārites”
audzēkņi un vecāki

No tevis tik daudz bija ko gūt.
Tavas pēdas ir dziļas, tās nepazūd,
Mums atmiņās vēl ilgi kopā būt...
Rugāju vidusskolas 8.klases
audzēkņi un vecāki
izsaka skolotājas **NATĀLIJAS
GARĀS piederīgajiem – meitām,
māz bērniem, vīram, mammai,
znotiem, kolēģiem, radiem un
draugiem** – visdziļāko līdzjūtību,
viņu mūžībā pavadot.

Līdzjūtības

Kur vārdus rast, kas būtu
mierinājums,
Kad cilvēks zemes klēpī klusi dusēt
steidz.
Kad negaidot ir pārrauts mūža
gājums
Un ardievas tik daudz kam jāpateic.
(K.Apškrūma)

Sērojot un dziļā cieņā noliecot
galvas, mūžībā pavadām savu
audzinātāju **NATĀLIJU GARO.**
Mūsu visdziļākā līdzjūtība **viņas
mammai, vīram, meitām ar
ģimenēm.**
Pirmā audzināmā klase Rugāju
vidusskolā

Mūžs nav dienas, ko nodzīvojam,
Bet gan pēdas, ko atstājam...
Patiesā līdzjūtībā esam kopā ar
**mūsu audzinātāju Ingu un
Natālijas ģimeni,** mūžības ceļā
pavadot mīlo mammu un mūsu
sirsniņo pamatskolas audzinātāju
NATĀLIJU GARO.
Skumjās dalās RNV 2017.gada
absolventi

Tā gaisma, kas tavās acīs ir
dzisusi.
Tas labais, ko dzīvē nesi,
Tiks mūžīgi tālāk nests.
Izsakām dziļu līdzjūtību
**NATĀLIJAS GARĀS ģimenei un
tuviniekiem.**
Balvu krievu valodas MJ skolotāji

Cilvēks aiziet,
bet viņa labie darbi un sirds siltums
paliek.
Lai gaišas atmiņas palīdz pārvarēt
skumju brīdi.
Izsakām visdziļāko līdzjūtību mūsu
**audzinātājam Ingai un viņas
tuviniekiem.** Skumjās esam kopā
ar Jums.
Bijušie audzēkņi

Tu katram viena, tikai viena,
Kurai kā pie saules bērni turas klāt.
Tāpēc ir tik grūti, skumjām asarām
birstot,
Uz mūsu zemei tevi atdot, māt.
Jūtam līdzī un domās esam kopā ar
**Elinas un Ingas ģimenēm,
MĀMIŅU** mūžībā pavadot.
Elinas klasesbiedri

Paliks tavs darbīgais gājums –
Tik auglīgu mūžu neizdzēs riets.
Caur kokiem un bērniem būs
turpinājums
Tai saulainai gaitai, ko beidzi tu iet.
(M.Bendrupe)

Nav vārdu, kas varētu remdēt
sāpes, bet sirdī esam kopā ar **jums
– meitām Elinu Mik-Grīnēviču,
Ingu Šubenieci, vīru Edgaru,
māz bērniem** – māmiņu, sievu,
vecmāmiņu **NATĀLIJU GARO**
pavadot mūžības ceļā.
Rugāju vidusskolas 6.klases
audzēkņi un vecāki

Aiz katra paliek dzīve
Un pasacītais vārds,
Bet atmiņas tik dārgas
Sirds ilgi saglabās. (M.Jansone)
Skumju un atvadu brīdī izsakām
patiesu līdzjūtību **tuviniekiem,
PĒTERI RAKSTIŅU** mūžības ceļā
pavadot.
Kokinu ģimene

aduguns
3004
IZNĀK OTRDIENĀS, PIEKTDIENĀS
IZDEVĒJS
SIA “BALVU VADUGUNS”
Nodokļu maksātāju apliecības Nr.
LV43203002982

REDAKCIJAS ADRESE
TEĀTRA IELĀ 8
BALVOS, LV-4501
NORĒKINU KONTS
A.S. SEB BANKA
Nr. LV21UNLA0024000467345,
kods UNLALV2X
Publicētie materiāli ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli.
Par faktu, skaitļu pareizību, kā arī par sludinājumu tekstiem
atbild to autors.

**REKLĀMA,
SLUDINĀJUMI**
D.Dimitrijeva
T. 64507018
26161959

REDAKTORS E.GABRANOVŠ – T. 29360850
ŽURNĀLISTI: S.KARAVOIČIKA – T. 26707934;
A.SOCKA – T. 29378903; I.TUŠINSKA – T. 27145837;
A.LOČMELIS – T. 26665086. KOREKTORE – S.GUGĀNE
GRĀMATVEDE S.BĒRZIŅA – T. 25908200
ŠOFERIS A.KIRSANOVŠ – T. 27870730
Tālrunis-autoatbildētājs – 64520961

e-pasts: vaduguns@apollo.lv
mājaslapa: vaduguns.lv

Datorsalikums-
SIA “Balvu Vaduguns”,
R.KACĒNS
Iespiests SIA
“Poligrāfijas grupa
Mūkusalā”, Rīgā,
Mūkusalas 15A
Tirāža – 1770